

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 11. dubna 2024 v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Vrbíka a přísedících Jarmily Cabanové a Jitky Bartákové,

takto:

Obžalovaný

D.M.,

narozený XXXXX v obci XXXXX, státní příslušník Slovenské republiky, jednatel společnosti XXXXX, bytem XXXXX, t. č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno,

je vinen, že

dne 1. 9. 2023 v Brně, v parku na hradbách pod Špilberkem, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení TSH 1522016, poté, co nejprve vystoupal na vrchol kopce do areálu hradu Špilberk, konzumoval alkohol u stánku na hradební terase a absolvoval rozmluvu s R.D., v rámci které pozorovali výhled na město, krátce před 21.30 hodin společně s A.K., nar. XXXXX, v podnapilém stavu přistoupili k poškozenému T.P., nar. XXXXX, který seděl na hradební zdi v posedu se zkříženýma nohama a levým bokem k nim a telefonoval rodičům, za kterým bylo zřetelně vidět panorama večerního města, kdy střechy nejbližších domů se nacházely výškově pod jejich úrovní, ze šířky zdi vyplývalo, že poškozený sedí na hradbách opevnění a nikoli na okrasné zídce a ze situace na místě bylo dostatečně zřejmé, že se za poškozeným nachází hlubina odpovídající nejméně výškovému rozdílu mezi daným místem a střechami domů za ním, na něj v anglickém jazyce obžalovaný nejprve

zavolať, aby neskákal, že to „za to nestojí“ a snažili se s ním navázat komunikaci, ale poškozený P. jím gestikulací naznačil, že se chce věnovat telefonickému hovoru a neměl zájem se s nimi bavit, po chvíli marné snahy získat jeho pozornost mu D.M. anglicky výhrůžně řekl: "I will kill you!" ve významu: "Já tě zabiju!", a poté, co se dále marně snažili získat pozornost poškozeného, A.K. v úmyslu odejít inicioval pozdrav tzv. "High five", po čemž si oba s poškozeným v přátelském gestu plácli do rukou a ve chvíli, kdy se K. již otočil k odchodu a bral za ruku i obžalovaného a poškozený se domníval, že oba odcházejí, k němu přistoupil D.M. a v úmyslu shodit ho ze zídky s vědomím, že pod poškozeným je hluboký sráz, do jeho horní poloviny těla oběma rukama intenzivně, velmi rychle a nečekaně strčil, čímž došlo k nekontrolovanému pádu poškozeného z výšky 6,15 metrů s dopadem na hliněnou zem zvířecího výběhu, odkud byl poškozený následně vyproštěn příslušníky Hasičského záchranného sboru ČR a předán zdravotníkům Zdravotnické záchranné služby Jihomoravského kraje, p.o., kteří jej převezli do Fakultní nemocnice v Brně,

a tímto jednáním způsobil poškozenému zlomeniny 7. a 9. obrátle, označené Th7 a Th9, Bennettovu zlomeninu palce pravé ruky, levostranný pneumothorax, zhmoždění zad, pokousání špičky jazyka a oděrku prstu a dlaně pravé ruky,

ve Fakultní nemocnici Brno-Bohunice se poškozený dne 2. 9. 2023 podrobil akutnímu operativnímu zákroku, při kterém mu byla provedena zadní stabilizace a fúze obratlů Th8 až Th10 za účelem zpevnění páteřních nervů s předpokladem dlouhodobé několikaměsíční péče, která dosud nebyla ukončena, kdy po dobu hojení byl nucen dodržovat klidový režim, nosit zpevňující korzet, doba léčení je odhadnuta na 3 až 6 měsíců, kdy ke dni 20. 2. 2024 byl omezen v běžných aktivitách a kvůli bolesti nemohl například delší dobu sedět, zvedat těžší předměty a jezdit autem, přičemž jen shodou okolností a náhod, které nemohl obžalovaný ovlivnit, nedošlo u poškozeného při nekontrolovaném a iniciovaném pádu z výšky 6,15 metrů ke vzniku bezprostředně život ohrožujících či smrtelných poranění, neboť mohlo dojít k poranění vnitřních orgánů dutiny břišní a dutiny hrudní či k okamžité smrtícímu poranění v souvislosti s možným poškozením mozku při pádu na hlavu,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného úmyslně usmrtí, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání činu nedošlo,

tím spáchal

zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

a odsuzuje se

podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10,5 (deseti a půl) roku**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozeným:

- T.P., nar. XXXXX, jehož identifikační údaje jsou vedeny jako skryté osobní údaje dle § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako příloha spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 11 T 1/2024, škodu ve výši 6 583,44 euro a 213 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 209 028,54 Kč,
- A.P., nar. XXXXX, jejíž identifikační údaje jsou vedeny jako skryté osobní údaje dle § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako příloha spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 11 T 1/2024, škodu ve výši 383,85 euro a 803 Kč,
- S.P., nar. XXXXX, jehož identifikační údaje jsou vedeny jako skryté osobní údaje dle § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako příloha spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 11 T 1/2024, škodu ve výši 1 906,10 euro a 1 624 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškození T.P., A.P. a S.P. odkazují se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se Y.P., nar. XXXXX odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

1. Na základě důkazů shromážděných v přípravném řízení a provedených u hlavního líčení, výslechu obžalovaného, svědků, znaleckých posudků a listinných důkazů, dospěl soud ke skutkovým zjištěním, jež jsou patrna z výroku tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný D.M. nejprve dne 3. 9. 2023 využil svého práva a odmítl ve věci vypovídat. Poté, co byli ve věci vyslechnuti všichni svědci, požádal dne 13. 9. 2023 o provedení výslechu, v jehož rámci uvedl, že do Brna jel společně s osobami A.K., R.N., T.B. a A.V.. Obžalovaný se měl dne 16. 9. 2023 ženit se svojí družkou jménem V.V., která je sestrou A.V.. Kamarádi mu zde uspořádali rozlučku se svobodou. Z Prahy na rozlučku přijel R.D., který na ně čekal v hotelu International. Auto ze Slovenska řídil A.K.. Už v autě konzumovala posádka alkohol. Obžalovaný byl ubytovaný s T.B., A.V. byl ubytovaný s A.K. a R.N. s R.D.. Poté, co pili tvrdý alkohol na pokoji, vyrazili do města. Obžalovaný měl bílé tričko s nápisem, že se bude ženit a ostatní mu mají koupit pivo. Zbytek skupiny (kromě D.) měl modrá trička s nápisem „Groom Team“. V překladu to znamená ženichův doprovod. Ve městě plnil obžalovaný různé úkoly, navštívili více restaurací a pili alkohol. Kamarádi jej také z legrace hodili do fontány. Před setměním se vrátili všichni na hotel, tam mu T.B. fénem vysušil bílé tričko a vyrazili společně k hradu Špilberk. Bylo to hodně do kopce, byli zadýchaní. Došli k nějakému stánku, který stál u zdi a tam pili pivo. Potom si ho R.D. vzal stranou, ukazoval mu výhled a světla města, měli spolu příjemný rozhovor. R. mu přál manželské štěstí. Slyšeli nějakou hudbu a chtěli jít na místo, odkud vycházela. Nemohli ho však najít. Po cestě potkali dívku a dali se s ní do řeči. Vyšlo najevo, že je z Finska. Bavili se s ní A. a R. Přišli k bráně, ale dovnitř je nepustili, alespoň si na žádný koncert obžalovaný nepamatuje. Proto se vydali směrem dolů z kopce. Obžalovaný šel s A. a A. Byla tma, u pouličního osvětlení viděl pár, který seděl na zídce. A. s nimi začal mluvit anglicky a říkal něco v tom smyslu, že svítí měsíc a je to romantické. Obžalovaný si dále pamatuje, že pod párem seděl na zídce mladý muž. Byl od páru vzdálen tak 5-6 m, možná i víc. Obžalovaný s ním chtěl navázat kontakt, a tak šli s A. přímo k němu. Přicházeli směrem od jeho zad. Muž seděl v podélném sedu na zídce čelem dolů ve směru cesty a zády k páru, který seděl na zídce nad ním. Obě kolena měl pokrčená a chodidly se opíral o zídku. V pravé ruce měl telefon, který si držel u ucha. Muž neměl chuť se s nimi bavit, protože od nich odtahoval hlavu. Obžalovaný se postavil před něj, natočený levým bokem k němu a v pozici,

aby na něj muž viděl. A. stál zhruba 1,5 m od obžalovaného po jeho pravém boku. Byl maximálně 1,5 m od toho muže. A. stál k muži čelně, to znamená kolmo k té zídce. Muž s někým telefonoval v cizím jazyce, proto s ním začal obžalovaný mluvit anglicky. Vybavuje si, že mu řekl anglicky: „Don't jump, it's not worth“. Řekl to z legrace, ve významu, ať neskáče, že to za to nestojí. Řekl to v reakci, když poškozený v době jeho příchodu pootočil hlavu směrem od něj. Obžalovaný nějakým způsobem zjistil, že telefonuje se svojí přítelkyní. Potom si pamatuje, že si s mužem plácl „High five“, jako že čau. Neví, zda si s mužem plácnul i A. Toto plácnutí proběhlo pravou rukou obžalovaného do levé ruky muže. Vše probíhalo v přátelském duchu. Vybavuje si ještě okamžik, kdy muž naznačil prsty u úst, ať je tiše a udělal „pšt!“. Obžalovaný to chápal tak, že chce mít od nich klid. V tu chvíli přišlo to, co si obžalovaný pamatuje do dnešního dne. A., tak sekundu potom „pšt!“, k poškozenému přiskočil a oběma dlaněmi strčil do jeho levé středové části těla a ten muž přepadl ze zídky dolů. Obžalovaný stál jako opařený a nevěděl, co má dělat a proč k tomu došlo. Vůbec to nečekal. Tomuto strčení předtím nic nenasvědčovalo. Obžalovaný stál jako opařený, myslí si, že byl v mírném předklonu a ruce měl pokrčené v loktech před hrudníkem ve strnulém postoji, protože z toho byl v šoku. V době, kdy A. shodil muže ze zídky, byl obžalovaný stále ve své původní pozici, kdy přešlapoval na místě a byl od poškozeného vzdálen 1-1,5 m. Potom se seshora ozval křik a v ten moment se A. otočil a utekl z místa směrem k němu a začal utíkat dolů. Obžalovaný začal utíkat za ním. Utíkali, co jim nohy stačily, dostali se na okraj parku, kde byla stěna a pod ní chodník. Z výšky vyšší, než měří obžalovaný, skočili oba na chodník a přešli na opačnou stranu k hotelu. Před hotelem obžalovaný ukazoval A. rukama se slovy: „Ty jsi ho normálně strčil!“. Dodal, že poškozený asi udělal pár kotrmelců, což A. předváděl i rukama, a protože mu to v tom okamžiku přišlo vtipné, smál se tomu. Čekal, že je někdo bude honit například kvůli tomu, že si poškozený jen rozbil mobil, že je kvůli tomu bude honit třeba i on sám. A. na to řekl v maďarštině: „Hülye Germán!“. Znamenalo to v překladu sprostý Němec. Potom se šli spolu na pokoj převléct. Na pokoji počkali na ostatní. Protože byli všichni zpocení, převlékli se do čistého oblečení. Když vyšli na ulici za účelem pokračování v oslavě, před hotelem je kontrolovala policejní hlídka. Legitimovala je a provedla s nimi dechovou zkoušku na alkohol. Obžalovaný nadýchal pod jednu promile, ostatní měli víc, tak 1,6 či 1,8 ‰. Ještě se na něj blbě dívali, že má tak málo. Na dotaz někoho ze skupiny policista uvedl, že došlo k nějakému incidentu. Žádné bližší informace nedostali. Obžalovaný si říkal, že je to v pořádku, že A. nic nehrozí, a tak pokračovali v oslavě. Ráno jej vyzvedli policisté a vyzvali, aby šel s nimi. V tu chvíli mu došlo, že večerní událost nebyla až tak obyčejná a chtěl spolupracovat. Vůbec si nevzpomíná na moment, ve kterém by poškozenému řekl: „I will kill you!“. Toto nemůže potvrdit ani vyloučit. Nepamatuje si, zda poškozený při pádu křičel. Nepamatuje si, zdali se A. nebo on sám dívali přes zídku, kam poškozený spadl, myslí si, že ne. Vůbec netušil, co se nacházelo za prostorem zídky a jak byla vysoká. To se dozvěděl až od policie. O události se bavil pouze s A. před hotelem, s ostatními z kamarádů ne. A. je obžalovaného bratranec a má ho rád. Ví, že mu svojí výpovědí může přivodit trestní stíhání, ale je pro něj důležité říct, jak si to pamatuje. Není pro něj osobou blízkou jako například sestra nebo rodiče nebo budoucí žena. Poprvé nic neřekl ze strachu, na vazbě však hodně přemýšlel a dospěl k závěru, že musí říct pravdu. Poprvé nevypovídal proto, že mu to poradil obhájce. Z místa činu se rozběhl podvědomě proto, že viděl běžet A.. Neověřil si, zda je poškozený v pořádku. Původně to bral jako vtip, že utíkají, aby je nikdo nedoběhl. Myslel si, že si poškozený v rámci pádu rozbil třeba mobil nebo si něco udělal s nohou. Myslel si, že přeskočí tu zídku zpátky a bude je honit. Pokud poškozený označil obžalovaného jako osobu, která jej strčila, bylo to asi tím, že s ním obžalovaný předtím hodně komunikoval, a tak si ho poškozený zapamatoval. V době strčení ze strany A. byl poškozený odkloněný a telefonoval, tak si nemohl ani A. všimnout, když ho tento strkal. U hlavního líčení obžalovaný dodal, že nepovažoval za vhodné, aby pár na zídce rušil, a proto nechal A., aby s nimi mluvil sám. Poškozeného oslovil: „Don't jump, it's not worth“ proto, aby upoutal jeho pozornost a navázal s ním kontakt. Obžalovaný

se rád poznává s novými lidmi, je extrovertní typ člověka, proto se snažil s poškozeným navázat kontakt. Stáli tak, že A. stál na levoboku poškozeného, téměř za jeho zády, obžalovaný stál naproti poškozenému tváří v tvář. Blíže k páru, který se nacházel na zídce nad poškozeným, stál A. Poškozený měl lepší výhled na obžalovaného. S poškozeným mluvil i A., byla to taková trojkomunikace, nejvíce s ním však mluvil obžalovaný. Nepamatuje si, jakou řečí s poškozeným A. mluvil. Při rozhovoru s poškozeným stáli od zídky zhruba metr nebo metr a půl. Zídka jim sahala zhruba do pasu. Začali komunikovat, neví, zda se poškozeného na něco ptal. Byli v dobré náladě, chtěli se kamarádit. Pak někdo inicioval „High Five“, obžalovaný si s poškozeným plácl a odstoupil od něj. Poškozený naznačil, že mají být zticha, že telefonuje. V tom okamžiku k poškozenému přistoupil A. a silným pohybem ho strčil do levého boku a do horní části těla. Obžalovaný to nečekal a byl v šoku. Shora někdo začal křičet, A. se dal na útěk a obžalovaný za ním. To, že se jednalo o areál hradu Špilberk, zjistil až od policistky při výslechu. Když A. obžalovaný před hotelem povídal, že do poškozeného strčil a on přepadl přes zídku, ten mu přitakával a říkal něco jako: „Hej, pamätam sa.“. Kouřil jednu cigaretu za druhou a pak řekl tu nešťastnou větu: „Hülye Germán!“.

Když probíhala policejní kontrola, obžalovaného nenapadlo, že by to mohlo být kvůli tomu strčení ze zídky. Na dotaz, proč obžalovaný od prvního kontaktu s policií nehovořil pravdu, uvedl, že když zjistil, proč je stíhán, zcvrkl se mu žaludek, dostal strach a nevěděl, co má dělat. Dne 3. 9. 2023 neuvedl u výslechu pravdu proto, že šlo o jeho bratrance, měl strach. Matka obžalovaného a matka A. jsou sestry. Matka A. je kmotrou obžalovaného. S A. se dříve vídal na rodinných oslavách, slavili Silvestra, pomáhali si na domech. Žádný problém spolu doteď neměli. Neví, že měl být A. kontaktován, aby vypovídal v jeho prospěch. Z okolí stánku na Špilberku si vybavuje pouze železnou bránu, chodníky. Pamatuje si, že hledil cizího psa. Ten stánek se nacházel na strmém kopci. Zeď viděl, za ní však byla tma. A. mluví slovensky a maďarsky, též trochu anglicky, německy a rusky, neboť jezdil s kamionem. Nevybavuje si, že by se na hotelu o události bavil s A.. Anglickou větu „neskákej, nestojí to za to“, myslel jako žert. Říká to běžně třeba u vody, říká to i svým kamarádům. Celou událost bral jako vtip a hloupost. A. před hotelem silně kouřil, takzvaně „žral cigarety“. Obžalovaný pracoval na pozici manažera s příjmem 2 500-3 000 EUR. Má osmiletou dceru z předešlého vztahu. Není proti němu vedeno na Slovensku ani v České republice jiné trestní stíhání a dosud nebyl soudně trestán.

3. Poškozený T.P. uvedl, že byl v Brně na návštěvě přátel. Byl s rodiči domluven na telefonátu a chtěl telefonovat z místa, odkud bude pěkný výhled. Brno zná z minulosti, dělal zde dobrovolníka. Došel k zídce, ze které byl hezký výhled na Petrov, sedl si podélně se zdí. Zeď vedla směrem k Petrovu, za zády měl hrad Špilberk. Před sebe položil modrý ruksak. Seděl v tureckém sedu, po levém rameni měl louku vedoucí k cestě, pravé rameno ukazovalo na druhou stranu. Z pravé strany to bylo relativně hluboké, nejméně 5 m. Nad ním na zdi seděli ve vzdálenosti asi 7 metrů muž a žena. Líbali se. Ve 21:18 mu zavolał táta a řekl, ať zavolał na pevnou linku. Poškozený poté udělal fotku výhledu, kterou poslal do rodinné konverzace na WhatsApp. Ve 21:20 hodin vytočil pevnou linku rodičů. Telefonovali asi 5 minut, kdy poté šla kolem skupina přibližně 10 lidí, pravděpodobně samí muži. Ze skupiny se oddělili dva a šli k němu. Rodičům sdělil, že přicházejí lidé a bude to asi hlučné. Proto vypnul reproduktor. Jednalo se o dva muže v dobré náladě, byli asi opilí. Oba měli trička s krátkým rukávem, jeden červené a druhý bílé. Muž v bílém tričku měl tmavé vlasy, zhruba půl centimetru, relativně velký nos, věk 35-39 let, sportovní postavu, výšku 170-185 cm a váhu tak 85 kg. Mluvil anglicky, ale podle akcentu to byl Čech nebo Slovák. Na bílém tričku měl nějaký vzor a měl světlé dlouhé džíny. Než ho dotyčný shodil, mluvili spolu tak 4-7 minut. Stál od poškozeného asi metr. Byla už tma, 4 až 5 m od nich byla pouliční lampa. Druhý muž měl červené tričko s asi bílým vzorem a krátké tmavé vlasy, věk 35-39 let, byl štíhlejší než první, vysoký 170-180 cm, váha asi 80 kg. Podle akcentu to byl opět Čech nebo Slovák. Měl na sobě světlé džíny. Muž v bílém tričku měl hranatější obličej. Muž v červeném tričku mu dvakrát za sebou řekl „Don't

jump, don't jump“ ve významu „neskákej“. Mluvili relativně hlasitě, z toho bylo poznat, že jsou pod vlivem alkoholu. V té chvíli u toho červeného poznal jeho akcent. Přišli k poškozenému na vzdálenost 1 m, možná i blíže. Ptali se ho, odkud je, on uvedl, že z Německa. Ptali se, z jakého je města. Poškozený česky odpověděl, že z Frankfurtu nad Mohanem. Rodiče poškozeného v tu chvíli byli pořád na telefonu, ale poškozený před tím „Don't jump!“, ztlumil mikrofon, proto to asi neslyšeli. Potom opět zapnul mikrofon, protože už jej měl dlouho ztlumený. Rodiče potom už mohli slyšet, co se děje. Muž v bílém tričku následně řekl: „I will kill you!“ Pronesl to jasně a hlasitě, jako by poškozenému hrozil. Rodiče poškozeného to slyšeli a ptali se: „Time, Time, co se děje?“ Poškozený odpověděl, že tam jsou dva opilí lidé a ať moment počkají. Pak opět vypnul mikrofon, aby rodičům nemusel vysvětlovat, co se tam děje. Na větu „I will kill you!“ nereagoval, považoval ji za opileckou řeč. I když to bylo výhrůžné, říkal si, že to nemyslí vážně. Opilí lidé běžně říkají různé věci, proto neměl z muže žádný strach. Oběma mužům řekl anglicky, že telefonuje. Muž v červeném mu nevěřil a řekl mu anglicky, že netelefonuje. Proto poškozený ukázal displej svého telefonu, aby dokázal, že skutečně probíhá hovor. Muž v červeném tričku se zeptal, zda volá ženě a poškozený odpověděl, že ano, protože se jich chtěl zbavit. Z výrazu obličeje muže v červeném tričku měl dojem, že tento pochopil, že poškozený telefonuje. Ten v bílém tričku nic v tu chvíli neříkal. Potom muž v červeném tričku inicioval „High five“, tedy plácnutí rukou do ruky. Poškozený si s oběma plácl. Stále se necítil vůbec ohrožen. Nebylo to agresivní, bylo to přátelské. Má pocit, že muž v červeném tričku poté udělal alespoň jeden krok směrem od něj a odvrátil se od poškozeného. Myslí si, že chtěl přimět toho v bílém tričku, neboť ho chytil za rukáv, aby odešel pryč. Chtěl toho bílého od poškozeného odtáhnout. Jednoznačně chtěl muž v červeném, aby ten v bílém odešel taky a poškozený už si říkal, že jsou oba na odchodu. Není si jistý, zda v tuto chvíli znovu zapnul mikrofon, ale mohlo to tak být, protože si myslel, že se může znovu věnovat hovoru s rodiči. Ten v bílém se však od poškozeného buď vůbec neodvrátil, nebo se k němu musel znovu nějak naklonit a potom zničehonic, buď jednou rukou s otevřenou dlaní, nebo oběma rukama s otevřenými dlaněmi ho strčil do horní poloviny těla. Nestačil vůbec zareagovat, protože útok přišel zcela nečekaně, bylo to rychlé a silné a intenzivní. Strčení muselo směřovat do jeho levé část těla, protože ti dva stáli po jeho levém boku. Má za to, že je potřeba dost síly, aby člověk druhého shodil se zídky z tureckého sedu. Poškozený nebyl vůbec pod vlivem alkoholu. Pije alkohol pouze zřídka. Bezprostředně před shozením ze zídky byl muž v červeném tričku dva kroky od něho a bílý tak jeden krok a pak se asi vrátil. Při čelním pohledu na zídku, stál muž v bílém napravo od červeného, a to ve vzdálenosti ne více jak 2 m, možná méně. Strčení ze strany muže v bílém tričku bylo rychlé a nečekané. Uvědomil si, že padá, až při samotném pádu. Dopadl naplocho na záda. Během letu se narovnal a točil kolem své osy. Rodičům pak říkal, že se „roloval jako koberec“. Mohlo se stát, že při tom pádu do něčeho narazil. Dole neležel totiž hned za zdí, ale skoro 2 m od ní. Při pádu křičel. Neví, zda nahlas, nebo potichu. Je možné, že se zranil při pádu levou dlaní o zeď, neboť se mu přetrhl pásek od hodinek, které měl na levé ruce. Mohl se zachytit o zeď. Během pádu držel telefon stále v ruce za pomoci držáku na zadní straně, který měl zachycený mezi ukazováčkem a prostředníčkem pravé ruky. Po pádu zjistil, že se spojení s rodiči přerušilo. Zkusil hýbat chodidly a rukama, cítil silný tlak na hrudi a bolesti v zádech. Křičel bolestí, volal česky o pomoc, ale omylem volal „pozor“. V tu chvíli se mu dovolal otec. Rodičům řekl, že byl shozen dolů, je ještě plný adrenalinu a bolí ho kotník a žebra. Nechtěl rodiče děsit, proto jim řekl, že spadl asi 3 m, i když věděl, že spadl alespoň 5 m. Mezitím na něj začal svítit se shora pár, který seděl nad ním na zdi. Volali, ať se nehýbe, že pomoc je na cestě. Rodičům řekl, že je lékař na cestě. Lidé nahoře říkali, že někdo běžel za pachatelem. Matka se jej ptala, zda může popsát pachatele, poškozený jí ho popsal, ale méně podrobně. Záchranáři poté převzali hovor s jeho rodiči a poskytli mu první pomoc. Podle lékařů bude trvat nejméně půl roku, než bude v pořádku. Šrouby v těle bude mít 2 roky. Je šťastný, že žije a že není ochrnutý. Když jej muž strkal, pravděpodobně nic neříkal. Nemůže si na nic

- vzpomenout. Neví, zdali muž v červeném tričku to strčení vůbec viděl, neboť se 2 sekundy předtím chystal, že odejde. Poškozený taktéž nakreslil situační plánec těsně před svým shozením ze zídky.
4. V rámci rekognice podrobně popsal oba muže, kteří s ním komunikovali těsně před tím, než ho jeden z nich shodil. Uvedl, že osoba, která jej shodila ze zídky, byl muž s bílým tričkem s krátkým rukávem. Na tričku byl vpředu nějaký vzor. Měl oblečené světlé džíny. Byl vysoký 170-185 cm, váhy asi 85 kg, svalnatější sportovní postavy, věk 35-39 let. Měl krátké tmavé vlasy pod 1 cm a měl relativně velký nos a hranatý obličej. Byl světlé pleti bez větších vousů a evropského typu. Viděl ho zblízka, byl asi metr od něj a mluvil s ním 4-7 minut. Svědek měl na očích brýle, nablízko vidí dobře. Druhý muž, který se znal s pachatelem a byl na místě činu, měl červené tričko, vpředu nějaký bílý vzor. Měl krátké tmavé vlasy a neměl tak velký nos, ani tak hranatý obličej, jako ten muž bílém tričku. Byl štíhlejší než muž v bílém tričku a byl také světlé pleti evropského typu. Věk měl 35-39 let. Výšku měl 170-180 cm a k jeho poznání si věří o něco méně než u muže v bílém tričku. S ním měl možnost komunikovat po dobu 4 až 7 minut, protože byl na místě společně s tím mužem v bílém tričku. Muž v červeném tričku do poškozeného nestrčil.
5. Svědék J.S. uvedl, že seděl na hradbách pod hradem Špilberk s přítelkyní E.H. Měli s sebou pivo. Pod nimi se nacházelo něco jako dětská zoo, výběh pro kozy a zvířata. Ze směru za nimi (tedy od hradu) přicházel poškozený. Telefonoval v německém jazyce a sedl si na hradby 10-20 m před nimi ve směru dolů. Nijak na sebe nereagovali, svědek mu též nevěnoval žádnou pozornost. Po zhruba 10 minutách přišla skupinka tří a více mužů. Dva z nich se šli bavit s poškozeným. Dali se s ním do řeči v lámané angličtině. Zjevně byli pod vlivem alkoholu a z legrace mu říkali: „Don't jump!“ Pak říkali něco ve významu „It's not worth it!“, jako, že to nestojí za to. Který z těch dvou to uvedl, svědek neví. Potom k páru přišel třetí muž s dlouhými vlasy a ve velmi plynulé angličtině se omlouval za svoje kamarády. Měl na sobě modré tričko, měl pravděpodobně knír a vousy. Měl dlouhé vlnité a tmavé vlasy. Asi krátké kalhoty. Omlouval se za vyrušení, říkal, že jeho kamarádi měli jen říct, jak je to romantické, že tam tak sedí spolu a nemysleli tím nic zlého. Svědek řekl, že je to v pořádku a řekl: „Hlavně, ať nic neudělají tomu pánovi na hradbách.“ Měl obavu, neboť byli oba opilí, poškozeného se dotýkali a svědek viděl, že poškozený pořád telefonuje a snaží se je odmítnout, ale oni na něj pořád slovně doráželi. Nevnímal to jako agresi, ale jako otravování. Muž mu anglicky odpověděl, že se nemusí bát, že mají moc dobrý večer na to, aby si jej kazili. O několik sekund později svědek uslyšel výkřik, otočil se a viděl periferně pohyb v prostoru, kde byl muž na zídce a ti dva muži. Viděl, jak poškozený mizí ze zdi do tmy, jak padá. Do té doby seděl souběžně se zídou, s nohama pokrčenýma a opřenýma chodidly o zídku a zády ke svědkovi a jeho přítelkyni. Přítelkyně seděla na zídce kolmo s nohama do parku, výhled na kostel měla za zády. Svědek seděl za ní, ale podélně ve směru stejně jako poškozený. Svědek s přítelkyní seděli blíže hradu, poškozený byl blíže k cestě vedoucí dolů. Viděl, jak se poškozený překulil přes svůj pravý bok a přes hradby zmizel ve tmě. Dopad neviděl, znělo to jako tupá rána. V době pádu poškozeného stáli ti dva muži u hradební zdi, oba byli ve větším předklonu. Je si jistý, že alespoň jeden z nich měl vystrčené ruce před sebou ve směru padajícího. Byl to určitě ten, který byl blíž ke svědkovi, ale už si nedybavuje, zda to byl ten, co měl na sobě bílé tričko nebo ten, který měl na sobě tričko, které mělo barvu nejbližší k modré. Ti dva muži se oba podívali přes hradby a začali utíkat směrem od hradeb dolů, utíkali ve směru ven z parku. Svědek se podíval na muže, který s nimi mluvil, a společně běželi k místu, odkud měl poškozený spadnout. Dorazili tam tak za 10 až 15 sekund od chvíle, kdy ti dva z místa utekli. Během přesouvání na místo činu křičel na toho muže anglicky v tom smyslu, že za to může on a jeho kamarádi. Spolu se pak dívali přes hradbu. Muž s dlouhými vlasy mu řekl, že ty dva najde a utekl za nimi stejným směrem. Svědek si nebyl jistý, zda jde muže opravdu chytit, nebo zda s nimi společně utíká. Když posvítíl mobilem dolů, viděl poškozeného ležet na zádech podélně

ke zdi s hlavou směrem k hradu. Byl ve stejném směru, ve kterém předtím seděl na zídce, pouze ležel. Byl od zdi tak 0,5 až 2 m. Poškozenému přivolal pomoc, v rámci čehož byl dispečerem záchranné služby požádán, aby se poškozeného zeptal, zda byl skutečně ze zídky shozen. Svědek se jej na to zeptal a on odpověděl, že ano. Po celou dobu, co s poškozeným mluvil, měl poškozený zapnutý mobil a mluvil s někým německy. Vzhledem ke zhoršeným podmínkám viditelnosti neví, zda ve skupince přicházelo více osob než tři. Dělal velký hluk. V době shoení si v blízkosti poškozeného nevybavuje nikoho jiného než ty dva muže. Oba muži, kteří stáli u poškozeného, byli střední výšky a střední postavy ve věku přes 30 let. Jeden měl bílé tričko. Oba měli kratší, jeden měl sluneční brýle. Oba měli kratší tmavší vlasy a tmavší plet', byli to běloši, ale opálení. Myslí si, že blíž k nim stál ten v bílém tričku a ten byl silnější postavy než ten druhý v modrém tričku. Neslyšel, že by poškozenému někdo řekl „I will kill you!“. Slyšel jen hlasitou konverzaci, neví obsah. Když svědek v rámci konverzace s mužem s dlouhými vlasy vyjádřil obavu, aby jeho kamarádi neshodili toho muže ze zídky, podíval se zrovna směrem k nim a viděl, že si s poškozeným pláclí tzv. „High five“, proto jim přestal na chvíli věnovat pozornost. Myslel si, že se loučí a odchází od poškozeného. Za nějakých 10 až 15 vteřin se ozval výkřik poškozeného a svědek ho viděl padat. Výkřik byl hodně slyšitelný a bylo jasné, že to křičí on. I tento svědek poskytl policii náskres místa činu s rozestavením jednotlivých aktérů.

6. V rámci prověrky na místě svědek S. uvedl, že v době činu bylo šero, úplná tma ještě nebyla. Oba muži byli spíše podsadití, podobné výšky jako svědek, tedy 170-180 cm. Jeden z nich měl na sobě pravděpodobně bílé tričko a druhý modré tričko nebo triko nějaké podobné tmavší barvy, než byla ta bílá. K poškozenému šli dva muži, kteří se ztratili za keřem a jeden se vrátil a začal mluvit na něj a svědkyni H.. Když svědek podotýkal, ať jeho kamarádi tomu člověku na hradbách nic neprovedou a muž říkal, že se nemusí bát, že dnes oslavují a chtějí si večer užít, tak do 5 až 10 vteřin slyšel výkřik a viděl poškozeného, jak padá z hradby. Těch dvou mužů si svědek všiml dřív, než za nimi přišel A.V., protože ten přišel až o chvíli později, když ti muži už hovořili s poškozeným. V době, kdy byl poškozený shozen ze zídky, byl muž v bílém tričku více nakloněný a byl v poloze, kdy svědek předvedl polohu rukou natažených směrem do míst, kam spadl poškozený. Byl v pozici v mírném předklonu a s rukama před sebou, což napovídalo tomu, že pravděpodobně pomáhal ke strčení pána a druhý, na kterého neměl tak dobrý výhled, což byl muž v modrém tričku, byl v blízkém zákrytu. Ohledně muže v modrém tričku si svědek není jistý, jestli také shazoval poškozeného, nebo jestli se jen koukal přes hradbu. Neměl na něj tak čistý výhled. Nemůže proto říct, v jaké poloze byly ruce muže v modrém. Potom, co už viděl poškozeného padat, se oba dva velmi zběžně podívali přes stěnu, kdy se i nadzvedli a potom se rozeběhli směrem dolů. V tu chvíli svědek seskočil ze zídky a nejkratší cestou běžel na místo činu. Pan A. běžel kolem. Svědek volal linku 155, pan A. tou dobou už utíkal ve směru, ve kterém utekli muž bílém a v modrém tričku. Předtím se pan A. naklonil přes zeď a řekl něco ve smyslu jako „Oh Fuck“ a v tu chvíli na něho svědek začal anglicky křičet, že za to může on a jeho kamarádi. On pak anglicky řekl, že je chytí a odběhl za nimi. Jako první si plácnul s poškozeným muž v bílém tričku, potom ten druhý. Poškozeného, který ležel pod hradební zdí, se zeptal, zda byl opravdu strčen a on v angličtině, odpověděl, že ano. Neřekl přesně, kdo ho strčil, ale bylo z toho jasné, že to byli ti muži. Svědek neví, zdali říkal, že ho strčili oba nebo jeden z nich. Svědek dodal, že muž v bílém tričku byl blíže k sedícímu svědkovi a svědkyně H., muž v modrém byl víc vzdálen.
7. Svědce E.H. uvedla, že seděla se svědkem S. na hradbách, později tam přišel poškozený. Nejprve seděla zády k Petrovu a přítel seděl čelem k ní. Jakmile skončil koncert, procházela kolem nich skupina asi tří mužů a začali na ně pokřikovat. Změnila proto posed a více se otočila pohledem k Petrovu a tím se mírně odklonila od přítele. Měla nohy ze zídky směrem do vnitřního prostoru a seděla kolmo k hradební zdi. Muž na zídce, co telefonoval, seděl pod nimi zády k nim a díval se na Petrov. Svědkyně ho měla po svém pravém boku. Muži v

angličtině komentovali, že spolu s přítelem sedí při měsíčku a randí. Neví, kdo to říkal. Ze začátku šli ti tři spolu, potom se dlouhovlasý odpojil a šel za nimi. Pak viděla, jak jeden z té dvojice šel k tomu pánovi, co seděl před nimi na zídce a telefonoval. Šel k němu ten, co měl bílé tričko. Dělal si z poškozeného srandu a říkal mu v angličtině něco ve smyslu: „Hey man, don't jump“ (hej člověče, neskákej). Pak se k němu přidal druhý muž, který měl na sobě tmavší šedé tričko a pak už neví, co který říkal. Ten třetí se vrátil za nimi a začal se jim v angličtině omlouvat za chování svých přátel. Svědkyně v tu chvíli sledovala, co dělají ti dva u poškozeného a zároveň na přeskáčku vnímala toho, co na ně mluvil. Muži odpověděli v angličtině, že jim ty řeči nevadily, ale přítel v ten moment zavtipkoval, kdy anglicky řekl: „My jsme v pohodě, ale hlavně at' neshodí toho pána!“ Tím myslel poškozeného, co seděl pod nimi na zídce. Jak to dořekl, tak ho ti muži shodili dolů. Svědkyně si pamatuje, že to bylo dost rychlé. Nechce říct, že to byli oba, co ho strčili, ale viděla, když ten muž padal, že měli oba zdvižené ruce do prostoru před sebou. Ty ruce měli zdvižené oba před sebou a svědkyni přišlo, že ho museli strčit do oblasti jeho pánve a hrudníku. Viděla, že ruce těch dvou mužů, co u poškozeného stáli v bezprostřední blízkosti u zídky, směřují na zídku. Pak se oba naklonili a podívali se dolů a pak hned začali utíkat směrem k ulici Husova. Svědkyně utíkala s přítelem zkontrolovat pána, co spadl. Ten muž, co s nimi předtím mluvil, běžel s nimi se podívat. Během toho mu přítel nadával a křičel za těmi dvěma muži a pak křičel i na toho, co s nimi mluvil, něco v tom smyslu, že to jsou jeho kamarádi a že to s prominutím posrali. To mu řekl v angličtině. Muž vypadal, že je v šoku, díval se asi tak minutu na poškozeného, kdy stál mezi svědkyní a jejím přítelem J., nic neříkal a pak zničehonic začal utíkat, pravděpodobně za svými přáteli. K popisu mužů uvedla, že ten v bílém tričku, které mělo možná potisk, měl krátké světlé vlasy na ježka, byl podsaditější, vyšší než 170 cm, věk přes 30 let. Měl na sobě krat'asy a na hlavě sluneční brýle. Druhý muž v šedém tričku stál dál, pořádně na něj neviděli. Nejprve tam byl ten v tom bílém tričku, toho měla čas si chvíli prohlédnout, stál blíž k nim a po jeho levém boku stál ten v šedém tričku. Toho už si moc neprohlížela. Ti dva s poškozeným komunikovali asi 10 minut, poškozený byl pasivnější, nechtěl vyvolávat konflikt a chtěl pokračovat v telefonátu.

8. V rámci prověrky na místě uvedla, že byl možná skoro úplněk, muž, který s nimi komunikoval, mluvil anglicky, reagoval na něj víc přítel (svědek S.). Přítel reagoval na situaci poblíž poškozeného a poznamenal směrem k muži, aby jeho kamarádi neshodili pána na druhé straně. Pozornost svědkyně upoutalo, kdy muž v bílém tričku hlasitě zvolal na muže, co seděl na zídce, at' neskáče dolů. Pořád nějakým způsobem vtipkoval s poškozeným. Muž na zídce byl vůči tomu rozhovoru pasivní a v tom momentu řekl přítel svědkyně, at' přátelé neshodí toho pána na římse. A v tu chvíli se to stalo. Seskočili ze zídky a oběhli keř, přítel se nahnul přes zídku a společně s tím druhým mužem, který s nimi mluvil, oběhl keř, zatímco ti dva muži utíkali směrem dolů. Svědkyně komunikovala s poškozeným, zda je naživu a že mu zavolají sanitku. Muž, který s nimi mluvil, měl modré tričko a asi nějaké vousy. Tento muž se po činu vyšvihl na zídku a podíval se přes ni dolů. Přitom na něj přítel křičel nadávky a ten muž byl asi v šoku, jen se podíval a pak utíkal stejným směrem jako ti dva muži. Muž, který nejvíce s poškozeným mluvil, měl bílé tričko na hlavě měl sluneční brýle a měl hodně krátké vlasy. Druhý byl v jeho zákrytu, takže na něj svědkyně dobře neviděla. Měl na sobě asi šedé tričko a měl světlejší vlasy, ale není si úplně jistá. Vlastní strčení do poškozeného svědkyně neviděla, ale viděla ten moment, kdy byl poškozený už v podstatě na rohu té zídky a kde měli ti dva muži ruce. Uvedla, že muži měli ruce trochu nad zídkou.
9. Svědkyně A.P., matka poškozeného, uvedla, že dne 1. 9. 2023 jim ve 21:20 hodin poškozený zavolał z mobilu a mluvili spolu až do doby, než došlo k pádu. V průběhu hovoru syn řekl, že skončilo kino a je to tam moc hlučné. Proto dal svůj mobil z hlasitého reproduktoru na tichý odposlech. Asi po minutě slyšela zvuk jako by padal kámen, lavina, jako kdyby padalo více kamenů dolů. Pak slyšela tupý náraz a byl klid. Pak asi minutu nic neslyšeli a volali na

poškozeného, zda je v pořádku. Potom položili pevnou linku a zavolali mu mobilem. Poškozený to ihned vzal a byl při plném vědomí. Na dotaz řekl, že byl strčen dolů. Řekl, že ho bolí žebro a kotník. Dodal, že je silně pod vlivem adrenalinu. Nahoře byli lidé, kteří na něho mluvili a viděli to. Řekl, že ten muž, který jej strčil, ihned utekl. To na něho volali ti lidé, co to viděli. Ti také přivolali sanitku. Poškozený řekl, že když skončil open air, šla skupina zhruba 10 lidí, dva muži se ze skupiny odpojili a přišli k němu. Jeden měl bílé tričko, druhý červené. Anglicky se jej ptali, odkud je. Bylo to řečeno, v takové „párty náladě“. Dali si „High five“. Poškozený necítil žádné nebezpečí, seděl na zídce v tureckém sedu a potom bez jakéhokoliv přechodu či souvislosti od toho „High five“ muž bílém tričku řekl: „I will kill you!“ Tuto větu slyšela svědkyně osobně, když s poškozeným telefonovala. Pak už bylo slyšet jen zvuky kamení. Ta věta nezněla v žádném případě jako legrace. Ten hlas byl mužský, studený, hlasitý a vypočítavý, bez náhlé emoce. Tím řekl, že tu větu nebral vůbec vážně, protože si předtím pláclí to „High five“ a nechápal tu situaci. Zeptala se, zda si umí vzpomenout, kdo ho ze zdi strčil. Syn dal velmi rychle jeho přesný popis. Měl bílé tričko, krátké vlasy, nápadný nos, předpokládal, že to je Čech a jeho věk odhadl na 30-35 let.

10. Svědék S.P., otec poškozeného, uvedl, že po 5 až 6 minutách hovoru je poškozený upozornil, že to tam bude hlasitější, protože lidé odcházejí z filmového představení. Pak jim řekl, že se k němu blíží 2 lidé. Pak nastavil svůj telefon na tichý chod, proto dalších 30-40 sekund nic neslyšeli. Pak dal syn telefon opět na hlasito a ihned poté slyšeli říct muže „I will kill you!“. Hovor probíhal na pevnou linku, kterou měli doma nastavenou na hlasitý odposlech a svědek s manželkou seděli během hovoru vedle sebe. Bezprostředně po slovech „I will kill you“ neslyšeli nic, proto pevnou linku položili a zavolali mu zpět z mobilu. Poškozený to ihned zvedl a řekl, že se mu to ještě nestalo, že byl ze zdi žduchnut, bolí ho noha a žebra, může hýbat nohama a rukama. Spadl na louku, kde zůstal ležet. Řekli mu, že s ním budou na telefonu, dokud nepřijede sanitka. Pak se jej ptali, jak se to stalo. Řekl, že k němu přišli dva muži a zeptali se ho, odkud je. On jim odpověděl, že je z Německa, a že právě telefonuje. Jeden z nich si s ním chtěl dát „High five“. V tom momentu dal mobil na hlasito a bylo slyšet, jak ten druhý, říká „I will kill you!“ Poškozený to nebral vážně, nepočítal s tím, že mu ten muž něco udělá. Pak se žena poškozeného zeptala, jak ten muž vypadal. Poškozený uvedl, že měl bílé tričko, krátké vlasy, velký nos a věk asi 35 let. Pak volali se shora na poškozeného lidé, že sanitka už jede a že někdo běží za pachatelem. Poškozeným jim řekl, že je pod adrenalinem, potom přišli sanitáři a převzali hovor. Hlas, který řekl větu „I will kill you!“, zněl agresivně a byl direktivní, výrazný, bylo mu dobře rozumět, byl to mužský hlas. U poškozeného měli být dva muži, v bílém a v červeném tričku. Poškozený řekl, že ho strčil ten v bílém tričku.
11. Svědék R.D. k věci neuvedl nic podstatného, pouze, že šli večer na Špilberk a šli tam s flaškou. Nahoře byl stánek, kde pili nějaká piva. Tam si naposledy pamatuje, že byli všichni spolu. Pak si pamatuje setkání s nějakou slečnou z Finska. S ní se rozloučil až na konci parku ve směru podniku Cirkus Panda. Svědek s ní byl sám, kde byli ostatní, neví. Pak si pamatuje kontrolu ze strany policie před hotelem. Všichni kromě R.N. byli hodně opilí.
12. Svědék R.N. uvedl, že na Špilberk přišli směrem k hradu a potom na nádvoří, kde hledali vstup na koncert. Nakonec došli ke stánku a dali si tam pít. Na nádvoří byla totiž vyhlídka na město Brno a stánek s občerstvením. Svědek pivo nevypil a objednal si vodu. Nahoře se zdrželi zhruba třičtvrtě hodiny. Potom šli přes bránu do hradu a znovu zkoušeli, zda se dostanou na koncert. Pak se vrátili ke stánku. Svědek se v tu chvíli od ostatních oddělil a neví tudíž, co dělali. Sedl si poblíž na lavičku a byl na mobilu, volal si s manželkou, chtěl dát synovi dobrou noc. Pak se vrátil k ostatním a zastavil se u R.D., který se anglicky bavil s nějakou holkou. V tu dobu byli u stánku ještě všichni pohromadě. R. ho slečně představil, byla z Finska. Potom všichni společně hledali vstup na koncert. Svědek šel vpředu, ostatní za ním. Protože byl

unavený, posadil se na lavičku. Jednoho páru se zeptal, jak dlouho to bude trvat. Oni řekli, že už to končí. Proto ostatním navrhl, že se nevyplatí na koncert chodit a navrhl jít do baru Cirkus Panda. Po cestě dolů šel s tou P. z Finska, ostatní byli za nimi. Po chvíli se k nim přidal R.D.. Když se R. začal s dívkou bavit, svědek se od nich odpojil, protože mu přišlo že s ní R. flirtuje. Šel sám směrem dolů na rozcestí. Odbočil doprava, kde si odskočil. Pak se opřel o zeď a díval se na město. Pod ním byla fontána. Byl tam asi 5-10 minut, aby ho ostatní předběhli. Slyšel, že ho předcházejí, neviděl je, pouze slyšel. Podle hlasu poznal obžalovaného a A. Chtěl si tam ještě chvíli posedět a potom, když už šel dolů, si všiml, že je před ním na chodníku A., který se baví s nějakým párem. Když přišel k nim, řekl mu lámanou slovenštinou, že tomu páru říká, že si z nich nedělají srandu. Svědek mu na to řekl, že půjde k té „P.“. Žádného muže na zídce si v blízkosti nevšiml. Pokračoval po cestě, uslyšel za sebou křik, nebylo mu rozumět. Otočil se, zda se náhodou A. s tím párem nějak nehádá a viděl, že ten pár křičí na A., ale nerozuměl co. Neviděl, o co se jedná, potom viděl, jak A. odchází zrychleným krokem od toho pána směrem ke svědkovi. I když svědek nevěděl, o co se jedná, začal odcházet taky, kdy A. šel za ním. Pokračoval dále od toho konfliktu. Pak A. uviděl před hotelem a ptal se ho, co se stalo, proč se s ním ten muž hádal. A. řekl, že neví proč. Potom pokračovali s A. směrem k P., kde se setkali s R.R. tam už čekal. Mezitím, když mluvil s A. v blízkosti toho páru mladých lidí do doby, než uslyšel muže křičet na A., uplynulo tak 15 vteřin. Svědek však nemá odhad na vzdálenosti a čas. Svědek neví, co se na Špilberku stalo. Když se ptal A., řekl, že neví, ale byl dost opilý. Poznal to z toho, že věděl, kolik toho vypil a taky podle toho, jak se A. choval.

13. Svědék A.V. uvedl, že nenašli cestu na koncert, proto se vydali zpět dolů. Cestou zpátky se jejich skupina začala rozpadat. Dorazili na místo, kde seděl na hradbách pár. Někdo ze skupiny na ten pár volal vtipné řeči ve smyslu, že to je romantické-scéna s měsícem a pár na zídce. Svědek k nim přistoupil a anglicky se jim za to vtipkování omluvil. Pár byl příjemný, nevybavuje si, o čem se bavili. Protože byl opilý, uvědomoval si, že svítí pěkně měsíc, ale viděl jej dvakrát. Pak slyšel někoho křičet, že někdo spadl dolů. Že něčí kamarád někoho shodil. Toto buď křičela ta dívka, nebo ten kluk, nebo oba. Svědek obešel keř a na zdi nikoho neviděl. Předpokládal, že někdo spadl z té zdi na druhou stranu, proto na zeď vylezl a díval se dolů. Nikoho však neviděl. Byla tam tma. Před hovorem s párem viděl obžalovaného někde po cestě z kopce od hradu. To bylo ještě před tím, než oslovil ten pár. Poté obžalovaného viděl až v hotelu International, bylo ještě před půlnocí. Nevzpomíná si, zdali dolů z hradeb šel nebo běžel. Hledal ale ostatní a taky hledal cestu za hradby, aby se podíval, zda tam někdo je. Když sešel dolů, kde bylo osvětlení, potkal se s R. Svědek se R. ptal, zdali viděl, že někdo spadl z hradeb. On o tom nevěděl. Do Brna přijeli společně autem, které řídil A.K. Už v autě všichni pili kořalku, stejně tak v hotelu v rámci ubytování. Přes den pili pivo, nahoře na hradě pili pivo a kořalku. Po události se převlékli a šli do středu města pokračovat v oslavě. Na hradě měl na sobě modré tričko, stejně jako R., T. a A. Obžalovaný měl bílé tričko s nápisem, který v překladu znamenal „Kup mi pivo, protože se budu ženit.“ U hlavního líčení uvedl, že z hotelového pokoje měl výhled na Špilberk. Cesta na něj byla do kopce. Dříve o něm nic neslyšel, snad, že je to nějaký zámek. Pár, se kterým si svědek povídal, zmínil, že kousek odtud jsou jeho kamarádi. Svědek na ně neviděl kvůli nějakému keři. Říkali, že mají obavu, aby svědkovi přátelé neublížili další osobě. Potom začali křičet, že někdo někoho shodil dolů. Svědek obešel keř a nevzpomíná si, že by tam někoho viděl. Pokoušel se podívat za zeď, ale byla hodně široká. Ti dva na něj křičeli, svědek nechápal celou situaci, neviděl nic, co by potvrdzovalo, co říkají. Považoval to celé za trik, že něco předstírají. Rozhlížel se, zda tam někdo není a našel pouze R.a. Toho se ptal, zda něco viděl, ani on nic nechápal, tak řekl, že půjdou pryč. Ti dva na něho předtím křičeli, že jeho kamarád někoho shodil. Že to je žert, si myslel proto, že tam nikoho neviděl. Myslel si, že si z něho „vystřelil“. Než pár začal křičet, konverzoval s ním asi minutu nebo dvě. Po tom křiku opustil místo asi do půl minuty. Přesto, že celou věc považoval za vtip, se chtěl přesvědčit, zda někdo z hradeb skutečně nespadol a zda se nezranil. Taky se chtěl zeptat ostatních, zda něco nevědí. Oni ale o ničem nevěděli. Potkali

se všichni na pokoji. Obžalovaný říkal, že neví nic o tom, že by se tam něco stalo. A.K. odpověděl stejně, ale byl ve stresu a bylo znát, že o tom nechce mluvit. Oba se snažili být v klidu, bylo na nich ale poznat, že se něco stalo. Na hotelu se všichni převlékli, protože byli zpotení. Později je před hotelem legítimovala policie. S tou se potkali náhodně, když šli do města. Policisté říkali, že se stalo něco na hradě a kontrola je v souvislosti s tím. Cestou zpátky se vraceli stejným autem, chyběl pouze obžalovaný. Bavili se o tom, co se stalo. Všichni říkali, že nevědí, kdo to udělal. A. říkal, že si na to celé nevzpomíná, že je to divné. Byl ve stresu, bylo na něm vidět, že není v pohodě. Obžalovaného později svědek jednou navštívil ve věznici. Byl tam společně se svojí sestrou, matkou a sestrou obžalovaného. O události se bavili a obžalovaný říkal, že toho člověka neshodil, že to udělal A. Svědek slyšel, že A. někdo z rodiny kontaktoval, ale konkrétně neví, zda k tomu došlo. Neví, zda se na něj někdo obrátil. K hlavnímu líčení přijel stejným autem společně se svědkem T.B., sestra obžalovaného a sestra svědka. Se svědkem K. od té doby nepromluvil svědek ani slovo. Obžalovaného pod vlivem alkoholu agresivního nikdy nezažil. Na policii se ptali výslovně na chování obžalovaného po činu, ten mu tak nervózní nepřipadal. A.K. se mu jevil více ve stresu, ale na toho se policie neptala. A. třeba zatáhl závěsy z pokoje, aby nebylo vidět na Špilberk a říkal, aby o tom již nemluvili. Když vyšli nahoru na Špilberk, dali si u bufetu pivo. Byly tam stolky, výhled, člověk si mohl sednout s pivem. Bylo to místo, odkud je výhled do daleka. Během návštěvy ve věznici svědek nemluvil, mluvili hlavně rodinní příslušníci. Svědek mluvil maďarsky, ostatní maďarsky a slovensky. Cestou na Špilberk měl problémy T.B., byl v takovém stavu, že na něj bylo potřeba dávat pozor. Potácel se, museli si na chvíli sednout u bufetu. Svědek byl na pokoji s A.K. Ráno je probudila policie, byli vyzváni, ať se nasnídají, a poté budou odvezeni k výsledku. Svědek měl kocovinu a nevěděl, co se stalo. A. se ptal, zda si myslí, že je to kvůli tomu a on říkal, že už si nevzpomíná. Když byl svědek K. večer znovu vyslechnut policií, potkali se všichni na kávě a bylo na K. vidět, že je ve stresu, hodně kouřil. Když K. policie večer znovu zavolala, byli společně na pokoji. Říkal, že si ho tam možná nechají taky. Říkal, že si na nic nevzpomíná, že neví, co má říkat, že ho možná policie zadrží. Toto říkal pouze svědkovi. Cestou zpátky A. prohlásil, že nemůže řídit, že je ve stresu.

14. Svědka A.K. uvedl, že je bratrancem obžalovaného. Poté, co proběhla rozlučka v centru města, se vydali na Špilberk. Předtím měl obžalovaný piva a panáky. Nahoru do kopce šli v náladě, svědek vzal jednu láhev domácí pálenky s sebou a po cestě z ní pili. Přišli na terasu, kde byl výčep, tam objednali piva a nějakou dobu tam pili. Svědek naléval pálenku i číšníkům, aby ochutnali slovenskou. Pak někdo uslyšel, že je poblíž koncert a chtěli se tam podívat. Pak má svědek okno. Má nějaký obraz s Finkou či Norkou, se kterou se bavil anglicky asi R. Potom si vzpomíná na kontrolu před hotelem ze strany policie, proběhla dechová zkouška a fotili ho. Poté šli někam do města, kde byl bar karaoke. Pak byli ve striptýzovém baru a probudil se někde v bordelu. Nevybavuje si, že by se obžalovaný s někým v parku na Špilberku bavil. Nemá žádné informace ohledně pádu poškozeného ze zdi. Nevybavuje si ani rozhovor s obžalovaným před hotelem International, když se vrátili ze Špilberku. Jako jediný z party neumí anglicky. V mezidobí svědka vyhledala sestra obžalovaného a zeptala se jej, zda by věc nevzal na sebe, protože měl nejvíc vypito. U toho plakala. Svědek na její prosbu nereagoval. U hlavního líčení dodal, že si ze Špilberku pamatuje stánek, kde pili, potom nějakou klenbu, stěnu a most. Kamarádi říkali, že Špilberk je hrad. Když přijel do Brna, snažil se v pití dohnat kamarády, kteří pili už v autě. Na pokoji bydlel s A. V.. Neví, proč šli ze Špilberku zpět na hotel, ani proč se převlékali. Ráno si pamatuje, jak ho budí policie, bylo mu řečeno kam a v kolik hodin se má dostavit. On, R. a R. šli na policii a čekali na chodbě. O tom, co se děje, si psali na telefonu. Nepamatuje si, zda se potkal s obžalovaným ještě ten večer, než se na hotelu převlékli. Pokud mu byly představeny fotografie z bezpečnostní kamery před hotelem International, kromě toho, že obžalovaný má bílé tričko a svědek modré, se nedokáže k fotografiím vyjádřit. Po výsledku na policii odešli s R. a R. do kavárny. R. popisoval situaci, neboť pil nejmíň. Svědek nechápal, co se stalo, podle R. se obžalovaný začal hádat s ostrahou

na koncertě a kopal do brány, že je tam nechtěli pustit. To si svědek nepamatuje, ale má to od R.a. Podle R.a měli dolů se Špilberku utíkat obžalovaný, svědek a T. A. mu říkal, že se svědka na Špilberku ptal, co se stalo a svědek mu měl kývnout rukou, aby utíkal. A. popisoval, že si povídal s dvěma lidmi a ti na něho zakřičeli, že něco vyvedli a pak prý na A. kývl rukou „pojd““. Svědek si to nepamatuje, má to od A. Pár na A. křičel, že svědek s obžalovaným něco udělali, že obžalovaný začal utíkat a svědek A. kývl, aby běžel taky. Tak mu to popsal A.. Podle popisu utíkali všichni tři. Svědek neví nic o tom, že někdo někoho shodil z hradby. Když se s obžalovaným viděl v sobotu na výslechu, zakřičel na něj na chodbě maďarsky: „Zavolej domů, aby mi sehnali právníka.“ Zavolal jeho sestře, ta mu nezvedla mobil, potom volal jeho matce (svoji kmotře) a oznámil, co se stalo. Oni přijeli ještě v sobotu do Brna. Společně byli u advokáta, byla tam kromě A. ještě rodina, snoubenka, matka a sestra. Advokát vzal do kanceláře jenom je a R., ostatní čekali venku na ulici na lavičce. Potom odjely ženy na Slovensko. Ostatní měli být do neděle do oběda k dispozici policii. Odpoledne mu zavolal vyšetřovatel, tak řekl chlapům na pokoji, že jde nazpět na policii. Zavolal sestřenici, ta mu to nezvedla, potom mu zavolala zpět a svědek jí řekl, že jej policie bere na doplnění informací. Policie jej potom přivezla zpět na hotel, chlapi se ptali, co se stalo. Neměl jim co povědět, druhý den po snídani čekali do oběda, aby mohli vyrazit domů. Pak k němu přišla snoubenka obžalovaného V. a sestra D. a jeli za T. Svědek zavolal své známé právničku, ona přijela a bavili se o tom na terase. Sestra obžalovaného navrhla, ať se s nimi vrátí do Brna za obhájcem obžalovaného, aby poskytl informace. Svědek s tím souhlasil. V pondělí jeli do Brna. Obhájce řekl, že obžalovaného nepustí, jeho sestra se rozplakala. Pozval k sobě do kanceláře D., obžalovaný s T.B. čekali na chodbě. Potom si obhájce zavolal svědka a řekl mu, že podle obžalovaného se skutku dopustil svědek a ne obžalovaný. V podstatě to svědkovi oznámil. Svědek zůstal v šoku a zaražený, zda to je pravda nebo ne a vyrazili domů. Celou cestu zpět svědek pouze seděl a nemluvil. Sestra obžalovaného jej uklidňovala, že vše bude v pořádku, že se to nějak vyřeší. Po příjezdu na Slovensko se začaly řešit výslechy. Přijeli k rodičům obžalovaného, jeho sestra v autě řekla, aby nikdo nic neříkal a že jim sama poví, co je potřebné. D. rodičům obžalovaného řekla, že podle obžalovaného se skutku dopustil svědek. Pak svědek odešel domů. Následně vyhledal známou právničku, ta mu poradila, aby si k výslechu vzal právního zástupce. Cestu na výslech zorganizovala sestra obžalovaného. Den před výslechem jeli navštívit obhájce obžalovaného, který svědkovi řekl, že se má držet toho, co vypovídal. Také mu řekl, jakou otázku mu položí při výslechu. Když svědek ráno odcházel z ubytování za právníkem, ptala se jej sestra obžalovaného, kam jde, a pak se ho ptala, čeho se bojí, proč není upřímný. Když jeli zpět domů, A. se jej cestou ptal, zda si něco nepamatuje. Asi týden poté jej kontaktovala sestra obžalovaného, aby se zastavil, čekala tam na ni snoubenka obžalovaného, T.B. a sestra obžalovaného D. Snoubenka obžalovaného sdělila, že jí obžalovaný napsal dopis, že na něho nemá čekat, a že skončí svůj život. Svědek se zeptal, co po něm chtějí a T.B. mu sdělil, že když svědek nejvíc nafoukal, má to vzít na sebe, že bude mít nejmenší trest. Svědek řekl, že s tím asi nikomu nepomůže a odešel. Potom s nimi přerušil komunikaci. Sestře obžalovaného druhý den už ani nezvedl telefon. Jak má vypovídat, mu navrhoval pouze T.B.. Svědek anglicky neumí, když jezdil s kamionem, naučil se jen ty nejdůležitější věci, jako například „vykládka, nakládka“. Před událostí se s obžalovaným v rámci rodiny příliš nestýkal, viděli se na Vánoce, možná se setkali dvakrát do roka. Obžalovaný jej od té doby nekontaktoval. Druhý den po události vymazali kluci z telefonu všechna videa i fotografie. Když svědek míchá pivo s tvrdým alkoholem, mívá tzv. „okna“, jako v tomto případě. Proto moc nepije. Dá si maximálně pivo. Tvrdé pije jenom příležitostně.

15. Svědka T.B. uvedl, že popíjeli celý den v centru a kolem 20:00 hodiny vyrazili nahoru na Špilberk, kde měl být koncert. Tam se hodně pilo a svědek má výpadky paměti. Pamatuje si nějaký stánek na Špilberku, kde se pilo pivo a kořalky. Na koncert nakonec nešli, protože už končil. Proto šli směrem dolů do města. Svědek se poté oddělil od skupiny do křoví vykonat malou potřebu. Potom ostatní už nenašel. Obžalovaného viděl naposledy na stánku s pivem,

cestou dolů šel svědek přímo na hotel. S ostatními se shledal až tam, pak byli legitimováni policií, převlékli se a šli opět do města. Obžalovaný toho dne hodně pil, nonstop až do rána. U hlavního líčení svědek dodal, že ve stánku na Špilberku vypil 1 nebo 2 piva. Bavili se všichni mezi sebou. Poté, co se od skupiny odpojil, je potkal až před hotelem. Tam potkal obžalovaného a A. Když je kontrolovala policie, jeden strážník povídal, že dostali hlášení, a proto je musí zkontrolovat. Po dechové zkoušce se smáli, že A. nafoukal nejvíc. Svědek moc často nepije, proto má výpadky paměti. Pamatuje si, že šli potom do města. Chodili z podniku do podniku. Z pokoje měl výhled na Špilberk. K fotografiím displeje jeho mobilního telefonu uvedl, že se na čísle 101-106 nachází komunikace s obžalovaným. Foto na č. 1. 104 pořizoval svědek z okna svého pokoje a je na něm Špilberk. V konverzaci na č. 1. 105 je část psaná svědkem označena zelenou barvou. Večerní komunikace pochází z pátku 1. 9., dopolední časy jsou ze soboty 2. 9. Konverzace ze sobotního dopoledne pochází z budovy policie, svědek čekal na jiném poschodí než ostatní. Protože policie zatkla obžalovaného a on s ním byl na pokoji, byli odvezeni společně každý jiným autem. Ostatní se na policii dostavili na základě výzvy po vlastní ose. Policie sdělila, že je obžalovaný obviněn z toho, že do někoho strčil a ten má zranění. Právní kvalifikaci svědkovi nesdělili. Po výsledku se s ostatními bavili, co se stalo. Bavili se, kdo si co pamatuje, dávali do kupy útržky. Do Brna přijela obžalovaného snoubenka, sestra a matka, setkali se na policii. Přijel tam i obhájce. Na poradě s obhájcem byl i A. a A. Na setkání u obžalovaného doma přišel i A.K., chtěl vědět, co je nového s obžalovaným. Ptal se, jak má obžalovaného kontaktovat. Svědek přišel se sestrou obžalovaného na návštěvu k jeho snoubence, A. se tam zničehonic objevil. Nikdo mu na schůzce neřekl, aby vzal věc na sebe. A. se na návštěvě zdržel všehovšudy 5 minut. Tou dobou byl obžalovaný už zhruba 2 týdny ve vazbě. Ze strany svědka se jednalo o přátelskou návštěvu u obžalovaného přítelkyně. Od sestry obžalovaného se svědek dozvěděl, že byl za pachatele označen A.K., označil jej obžalovaný. Řekla mu to po delším čase. Svědek byl zhruba třikrát na návštěvě za obžalovaným ve vazbě. Většinou se návštěvy účastnila i snoubenka obžalovaného, obžalovaného sestra a rodiče. Na návštěvě působil spíš jako morální podpora, s obžalovaným si povídaly ženy. Na to, kdo se trestné činnosti dopustil, názor nemá, ale může povědět, že se A. druhý den choval divně, byl nervózní a hodně kouřil, jako by ho něco tížilo. Bylo to od druhého dne až doteď. Svědek si myslí, že asi něco skrývá. Je to ale jen svědkův názor. Obžalovaný svědkovi nepopsal, co se stalo, ví to od jeho sestry. Ona říkala, že D. to nebyl, že řekl, že to byl A. S obžalovaným je kamarád, neboť chodí s jeho sestrou. A. K. viděl svědek naposledy, když přišel na zmíněnou návštěvu. Svědek se se všemi účastníky rozlučky neznal, s A.K. se seznámil až tam. Svědek je partnerem sestry obžalovaného.

16. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a jeho doplňků (č. 1. 385-442, 450-506), který zpracoval soudní znalec MUDr. Michal Zelený, Ph.D. bylo zjištěno zranění poškozeného, který v důsledku pádu utrpěl zlomeninu 7. a 9. obratle, Bennetovu zlomeninu palce pravé ruky, levostranný pneumothorax, zhmoždění zad a prokousnutí špičky jazyka. Tato zranění znalec hodnotí jako těžká, vyžádala si operační řešení, stabilizaci kovovým materiálem. Léčbu a citelné omezení v obvyklém způsobu života odhaduje znalec na dobu 3 až 6 měsíců, pokud nenastanou komplikace. Do budoucna nelze vyloučit trvalé následky v podobě chronické bolestivosti zad s náběhem na rychleji se rozvíjející artrotické změny s omezenou hybností. U zlomeniny palce může při neadekvátní terapii dojít k rozvoji artrózy a invalidizaci pacienta. Znalec dodal, že je pouze otázkou shody okolností a náhod, že při nekontrolovaném iniciovaném pádu z výšky 6 až 6,5 m nedošlo ke zranění bezprostředně ohrožujícímu život (poranění vnitřních orgánů dutiny hrudní, krvácení do dutiny hrudní či břišní) či k poranění okamžitě smrtícímu (poranění hlavy a mozku). Rovněž mohlo dojít k porušení míchy s doživotním ochrnutím. Při odstrčení ze zídky se muselo jednat o jedno zcela cílené a razantně vedené odstrčení. Pád mohl být modifikován šikmou zdí rozšiřující se k místu dopadu, se kterou mohlo (a s největší pravděpodobností došlo) ke kontaktu.

17. Ve věci byl vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (č. l. 525-531), v němž byly zkoumány vzorky krve a moči obžalovaného. Dne 2. 9. 2023 v krvi odebrané v 11:13 a v 11:43 hodin bylo stanoveno 0 ‰ etanolu. V krvi a v moči byl prokázán kofein, ten není toxikologicky významný.
18. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (546-585) soud zjistil, že obžalovaný netrpí (a ani v době projednávaného skutku netrpěl) žádnou forenzně významnou duševní chorobou či poruchou, která by ovlivňovala vnímání okolní reality. Za strážlivá by byly jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti zcela zachovány. V důsledku ovlivnění alkoholem ve stavu prosté mírné opilosti došlo u obviněného k nepodstatnému snížení jeho ovládacích schopností při zachovalých schopnostech rozpoznávacích. Požitý alkohol tedy pouze nepodstatným způsobem snížil jeho ovládací schopnosti, přičemž jeho rozpoznávací schopnosti zůstaly zcela zachované. Obžalovaný zná účinky alkoholu na svou psychiku z předchozích zkušeností a byl schopen předvídat jeho účinky na svou psychiku či jednání. Pobyť obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný a nevyžaduje uložení žádné z forem ochranného léčení. Nejsou ani dány podmínky pro uložení zabezpečovací detence. Je schopen účasti v trestním řízení.
19. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (č. l. 543-585) bylo zjištěno, že osobnost obžalovaného není strukturována patologicky, spadá do normy populace, je adekvátně zralá. Po stránce charakteru lze obžalovaného popsat jako extrovertního, snaživého, výkonného, ambiciózního. Zajímá se o hodně podnětů ze svého okolí, což pro něj může být místy i vyčerpávající. Jeho intelektová úroveň spadá na hranici pásem průměru a nadprůměru populace a jeho rozumové funkce jsou bez známek narušení či oslabení. Obžalovaný je plně schopen správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události, a to i ve vztahu k vyšetřované věci, na kterou má dostatečně zachovanou vzpomínku. Emocionalita obžalovaného je bez vážných poruch, aktuálně je v jeho prožívání přítomna zvýšená úzkostnost, kterou se snaží zvládat a potlačovat v sobě. Hodnotová orientace obžalovaného je prosociální, má zájem o interpersonální oblast, vykazuje stabilitu ve vztazích i v zaměstnáních, je bez historie disociálního jednání, mezi jeho přední hodnoty patří rodina, práce, seberealizace. Obžalovaný odmítá, že by se dopustil činu, který je mu kladen za vinu. Byl však jeho svědkem a jako pachatele označil svého bratrance A. K. Motivaci k činu tak nelze explarovat na základě vlastního vyjádření obžalovaného k věci. Pokud by mu bylo jednání popsané v obvinění prokázáno, z psychologického hlediska by se jednalo o situační impulsivní agresivní jednání pod vlivem alkoholu, ke kterému obžalovaný obecně nemá zvýrazněné sklony. Procesy vnímání a myšlení obžalovaného jsou konvenční, nebyly u něj zjištěny zvýrazněné sklony k osobitému zkreslování informací, ke konfabulaci či lhaní. Lhaní se může obžalovaný dopouštět ve stejné míře jako běžná populace. Aktuálně byla u obžalovaného zjištěna tendence ke zkreslování informací o vlastní osobě směrem k sociálně žádoucí podobě, k vylepšování sebeobrazu. Oblast prožívání je u obžalovaného bez nápadností, nebyly u něj zjištěny zvýrazněné sklony k agresivnímu, impulsivnímu či závislostnímu jednání či jiným patologickým projevům. Obžalovaný cítí obecně lítost k situaci, která je předmětem vyšetřování. S poškozeným neměl obžalovaný žádný vztah, jednalo se o jejich náhodné setkání s krátkou interakcí bez zjevného provokujícího faktoru k útoku. K poškozenému cítí obžalovaný lítost za to, jaké zranění mu bylo způsobeno. Dle svého vyjádření se modlí za jeho uzdravení. Vztah k bratranci A. K. popisuje obžalovaný jako dlouhodobý, přátelský, vřelý, aktuálně jej však začíná přehodnocovat. Uvádí, že nerozumí současnému chování bratrance v této trestní věci. Od vyšetřované události spolu nebyli v kontaktu. Osobnost obžalovaného je v popsané podobě už utvořená a neočekává se její další vývoj. Vzhledem k povahovým rysům obžalovaného a jeho dosavadnímu fungování ve společnosti se riziko jeho případného protispolečenského jednání jeví jako minimální a případné resocializační působení se nejvíce jeví jako potřebné.

20. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika (č. l. 632-636) k ustanovení biologického materiálu na oblečení poškozeného (bunda, tričko, kalhoty) nebyly zjištěny relevantní skutečnosti, neboť profily DNA zůstavitelů minoritního podílu byly vyhodnoceny jako neupotřebitelné.
21. Ve věci byly provedeny listinné důkazy, kdy z prověrky na místě (č. l. 136-156) je zřejmé, že verze svědků S. a H. se liší od verze obžalovaného v rozmístění osob, neboť svědci ve shodě s poškozeným uvedli, že muž v bílém tričku byl blíže k nim a muž v modrém tričku (dle svědkyně H. v šedém tričku) byl nalevo od obžalovaného, tedy dále od nich. Obžalovaný a A.K. stáli vůči obžalovanému v opačném postavení, než jak vypovídal obžalovaný. Stejná skutečnost vyplývá i z náčrtku poškozeného (č. l. 48), z náčrtku svědka S. (č. l. 80). Dále bylo předloženo fotoalbum a protokol o rekognici (č. l. 57-68), kde poškozený nepoznal ani obžalovaného, ani svědka K. Pozice poškozeného těsně před shobením vyplývá z fotografie svědka S. na č. l. 81. Na č. l. 82 předvádí svědek S. polohu dvou mužů těsně poté, kdy zjistil shobení poškozeného ze zídky. Byla předložena fotodokumentace telefonního přístroje svědka B. (č. l. 101-106), z níž nevyplynou žádné zásadní skutečnosti. Z fotografie na č. l. 104 pořízené svědkem B. z okna jeho pokoje (všichni byli ubytováni vedle sebe na stejném patře) vyplývá, že hrad Špilberk se viditelně nachází na kopci, je umístěn výš než pokoj, z něhož byl pořízen snímek, jsou dobře zřetelné i hradby. Z kopie komunikace mezi svědkem D. a dívkou P. z Finska na č. l. 101 taktéž nevyplynou nic zásadního. Ohledně zadokumentované mobilní komunikace lze obecně konstatovat, že její autoři nemají povědomí o projednávané věci (nebo toto povědomí záměrně zakrývají).
22. Z plánu zjistil soud situaci na místě činu, včetně rozměru hradební zdi a výšky, ze které poškozený spadl (č. l. 156-167), trička, která měl obžalovaný a svědek K. na sobě, se nachází na fotodokumentaci č. l. 168-170. Stav počasí byl zjištěn ze zpráv Českého hydrometeorologického ústavu (č. l. 173-174), kdy kromě nastupující tmy nebyly výhledové podmínky rušeny žádnými klimatickými jevy. Z výsledku vyšetřovacího pokusu (č. l. 184-189) vyplývá, že bylo nahlédnutím přes zeď možno pozorovat siluetu ležící postavy poškozeného, stejně tak, že ze vzdálenosti, odkud svědci S. a H. sledovali událost, byli schopni rozeznat bílou barvu trička. Z protokolu záchranné zdravotní služby (č. l. 277-279) bylo zjištěno, že událost byla hlášena dne 1. 9. 2023 ve 21:30:46. Byly předloženy fotografie svědků a obžalovaného pořízené policií před hotelem International v rámci prvotní kontroly dne 1. 9. 2023 kolem 23:00 hodin (č. l. 282-290), dále protokoly o dechové zkoušce č. l. 291-292, z nichž vyplývá, že obžalovaný měl v 23:08:24 v dechu 0,90 ‰ alkoholu, A.K. ve 23:06:07 1,90 ‰, A.V. ve 23:10:57 1,60 ‰, T.B. ve 23:10:03 1,92 ‰ a R.D. ve 23:07:39 1,64 ‰. Bezprostředně po činu byli tedy nejvíce pod vlivem alkoholu T.B. a A.K.. Obžalovaný byl ze skupiny nejstřízlivější. Z protokolu o dechových zkouškách na č. l. 371-372 vyplývá, že dne 2. 9. 2023 v 09:43:34 měl obžalovaný v dechu 0,21 ‰ alkoholu, A.K. v 10:25:54 hodin 0,94 ‰ A.V. v 10:20:36 hodin 1,20 ‰, R.D. v nečitelném čase 0,43 ‰, T.B. v 09:44:42 0,68 ‰ a R. N. v 9:53:59 0,00 ‰ alkoholu. Z kopie obrazovky mobilního telefonu poškozeného (č. l. 347-349) jsou patrné hovory, které poškozený uskutečnil dne 1. 9. 2023 (časy 21:18, 21:30) dále fotografie, kterou pořídil ve 21:19 ze svého mobilního telefonu, v níž je patrný výhled z místa, na kterém seděl před tím, než byl shoben z hradby. Byl předložen lékařský test o nebarvosleposti poškozeného (č. l. 517-518), předložen byl taktéž protokol o ohledání místa činu, náčrtek a fotodokumentace (č. l. 593-605), včetně prohlídky těla obžalovaného. Na č. l. 608-609 se nachází protokol o prohlídce těla poškozeného, včetně fotodokumentace, z protokolu o vydání věci (č. l. 624) vyplývá, že obžalovaný vydal policii tričko, které měl na sobě v době činu. Dále bylo předloženo odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat, kdy byl zkoumán mobilní telefon obžalovaného, z něž vyplývá jeho komunikace s ostatními členy skupiny bez konkrétních poznatků k trestné činnosti. Dále byl předložen úřední záznam o vytěžení kamerových záznamů z kamery

zabírající vchod hotelu International se slovním popisem, dále jednotlivé sekvence záběru kamery včetně hotelové recepce (č.l. 637-657). Předložena byla i časová osa pohybu zájmových osob v hotelu International předmětného dne (č. l. 659-672), včetně fotodokumentace. Byl předložen úřední záznam policie ohledně měření vzdálenosti a času, který je třeba k překonání vzdálenosti z místa činu do hotelu International, včetně fotodokumentace (č. l. 676-680). Byl předložen záznam o výjezdu rychlé záchranné pomoci (č. l. 709-711), přepis volání na linku 155 (č. l. 713-714), dále byl předložen opis z rejstříku trestů obžalovaného (č. l. 728-732), dále předloženy listiny týkající se nároků na náhradu škody. Taktéž byl přehrán videozáznam pořízený bezpečnostní kamerou namířenou na vchod hotelu International, z něhož je patrné chování obžalovaného a svědka K. bezprostředně po činu.

Hodnocení důkazů

23. Na základě důkazů, jež jsou popsány shora a jejich vyhodnocení jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, dospěl soud k závěru, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti tak, jak je popsáno ve výrokové části tohoto rozsudku. Obžalovaný využil svého práva a vyčkal se svojí výpovědí do okamžiku, kdy bude spisový materiál obsahovat všechny stěžejní důkazy, které následně interpretoval ve svůj prospěch a jako pachatele označil svého bratrance A. Obžalovaný se snaží vysvětlit svoji pozici bezprostředně po strčení do poškozeného jako zamrznutí v šoku a mění svoji pozici s K. Důkazní situace byla zjednodušena skutečností, že toliko obžalovaný měl z celé skupiny přátel bílé tričko, které i v podmínkách nastupující tmy a umělého osvětlení bylo možno bezpečně odlišit od ostatních (modrých) triček. Je pravdou, že například svědkyně H. uvádí, že A.K. měl na sobě šedé tričko, přičemž zdůrazňuje, že bylo tmavší než bílé a T.P. má za to, že A.K. měl na sobě tričko červené. Všichni očití svědci události (poškozený, svědek S. a svědkyně H.) se však jednoznačně shodují na tom, že jeden z mužů, kteří byli s poškozeným bezprostředně před spácháním trestné činnosti v kontaktu, byl oblečen v bílém tričku. Bílé tričko měl právě obžalovaný a on sám to ostatně ani nepopírá. Bez povšimnutí nelze ponechat skutečnost, že obžalovaný ve své výpovědi připisuje svoje vlastní jednání osobě A. K., a to včetně rozestavení před činem, kdy tvrdí, že blíže k poškozenému (a současně blíže ke dvojici svědků S. a H.) stál A., zatímco on sám stál pod ním, po A. levé ruce. Z výpovědi svědka P. však vyplývá, že jednání a pozice, kterou obžalovaný připisuje svědku K., tento naopak připisuje muži v bílém tričku, tedy obžalovanému. Byl to muž v bílém tričku, který s poškozeným navázal kontakt. Stejný muž mu později řekl: „I will kill you!“ A v situaci, kdy muž v červeném tričku (který stál z pohledu poškozeného níže než muž v bílém tričku, na čemž panuje shoda se svědky S. a H.), už místo opouštěl a chytil muže v bílém tričku za rukáv, aby odešel též, muž v bílém nečekaně přistoupil k poškozenému a ze zdi ho strčil dolů. Soud má za to, že o výpověď svědka P. a se lze zcela bezpečně opřít, neboť tento v důsledku pádu neutrpěl žádný úraz hlavy. Muže v bílém tričku vnímal jako toho, který inicioval hovor a byl v rámci hovoru aktivnější, ohledně chování a rozestavení obou mužů vypovídá od samého počátku stejně a celou událost popsal bezprostředně po ní i svým rodičům v rámci telefonátu. O tom, že byl zcela při smyslech, svědčí i jeho snaha bagatelizovat v rámci hovoru s rodiči výšku, ze které spadl, aby je zbytečně neděsil. Byť poškozený obžalovaného a svědka K. nepoznal v rámci rekognice, popis osob, který v rámci rekognice poskytl, odpovídá popisu obžalovaného (pokud popisoval muže v bílém tričku) a popisu svědka K. (pokud popisoval svědka v červeném tričku). Toho mimo jiné popisuje jako hubenějšího, což odpovídá realitě. Paměťové schopnosti svědka nebyly sníženy ani vlivem požitého alkoholu, neboť byl v době činu zcela strýzlivý. Co se týče možné barvosleposti poškozeného, ta byla vyloučena předloženým lékařským potvrzením. Je však všeobecně známo, že rozeznat bílou barvu dokáže i osoba s poruchou barvocitu. Navíc rozestavení a chování obžalovaného a svědka K. poškozený popisuje ve shodě s nezávislými svědky S. a H. Svědek navíc popsal jednání obžalovaného svým rodičům. Ve formě nepřímých důkazů je tedy trestná činnost

obžalovaného prokázána i výpověďmi svědkyně A.P. a svědka S.P. I tito v souladu s poškozeným vypověděli, že těsně před pádem poškozeného z hradeb slyšeli do telefonu, jak někdo říká: „I will kill you!“. Verze obžalovaného ohledně rozestavení jeho osoby a osoby A. K. vůči poškozenému je vyvrácena nejen výpovědí poškozeného, ale i výpověďmi náhodných a zcela nezaujatých svědků S. a H. I ti shodně uvedli, že blíže k nim (a k osobně poškozeného) stál muž v bílém tričku, zatímco ten druhý muž stál v níže pod ním, takže byl za mužem v bílém tričku v zákrytu a dobře na něj neviděli. Tito svědci se taktéž shodli na tom, že bezprostředně po činu viděli obžalovaného s rukama nataženýma před tělem, což nelze považovat za přirozenou polohu rukou, ale naopak polohu bezprostředně poté, co poškozeného strčil z hradeb dolů. V tomto ohledu se soud neztotožnil s vysvětlením obžalovaného, že se jednalo o pozici, kterou zaujal v důsledku úleku nad činem A. K. V situaci, kdy jak poškozený, tak svědci S. a H. shodně popisují pozici muže v bílém tričku (obžalovaného), přičemž svědci S. a H. popisují bezprostředně po výkřiku poškozeného nepřirozenou pozici obžalovaného s rukama před sebou, která evokuje předchozí shození poškozeného z hradeb, nemá soud důvodu domnívat se, že poškozený událost vnímal zkresleně, pokud ji popisuje opačně, než uvádí obžalovaný. Je zjevné, že obžalovaný se svojí výpovědí snaží zaměnit svoji osobu za osobu A. K. nejen co se týče pozice vůči poškozenému, ale v podstatě ohledně veškerého jednání ve vztahu k němu. Byť obžalovaný spáchání trestné činnosti popírá, zabýval se soud i jeho subjektivní stránkou ve vztahu k uvědomění si možných následků vlastního jednání. Na tomto místě je nutno podtrhnout skutečnost, že z fotografie pořízené z hotelového pokoje je zcela jasně patrné, že hrad Špilberk se nachází na kopci, výškově dokonce nad úrovní hotelu. Byť obžalovaný tvrdí, že uvedené místo předtím nenavštívil a charakter stavby mu nebyl znám, sám uvedl, že než dorazili ke stánku s občerstvením, absolvovali poměrně namáhavý výstup do kopce. V areálu hradu se zdrželi odhadem nejméně půl hodiny, kdy ze svědeckých výpovědí jeho přátel vyplývá, že vnímali dobrý výhled z daného místa, vnímali opevnění, příkopy, dobrý rozhled. Do areálu hradu se ostatně vstupuje branou v mohutných hradbách. Sám obžalovaný popsal přátelskou rozmluvu s R.D., kdy si vychutnávali rozhled z výšky. I pokud by soud připustil, že obžalovaný před tím neměl znalost o účelu stavby na kopci naproti hotelu, musí být každému průměrně inteligentnímu návštěvníkovi daného místa po chvíli jasné, že se nachází v areálu vojenské pevnosti. Vojenské pevnosti bývaly budovány ideálně na vyvýšených místech, neboť právě výškový rozdíl oproti ostatnímu terénu poskytoval jednu z výhod při eventuální obraně. Podle výpovědi poškozeného, který seděl na hradbách, z nichž pochází snímek, který zaslal svým rodičům, s ním obžalovaný se svědkem K. mluvili přibližně 5 minut, než došlo k jeho shození z hradeb. I kdyby soud připustil, že si obžalovaný před tím, než k poškozenému dorazil, ještě nemusel být vědom, že tento sedí na hradbách, měl po dobu nejméně 5 minut možnost pozorovat stejný výhled, který vyfotil poškozený ze svého mobilního telefonu. Z něho je zcela jasně patrné, že střechy domů ve směru, do kterého byl následně poškozený strčen, se nacházejí pod úrovní místa, kde se rozhovor odehrával a nebylo pochyb, že se jedná o výrazně vyvýšené místo. S ohledem na charakter celého areálu i šířku zdi, na které poškozený seděl, se obžalovaný nemohl domnívat, že se jedná pouze o nějakou okrasnou zídku, neboť z kontextu místa zcela jednoznačně vyplývalo, že sedí na hradbách opevnění. V neprospěch obžalovaného soud zhodnotil i videozáznam, který byl pořízen vstupní kamerou před hotelem International, kam bezprostředně po činu obžalovaný se svědkem K. přiběhli. Ve své výpovědi obžalovaný na jednu stranu uvádí, že pokud byl svědky spatřen ve strnulé pozici s rukama před sebou, bylo to z bezprostředního šoku z jednání svědka K. Vzápětí poté, co oba přechnou k hotelu (i za tu cenu, že skočí ze zhruba dvoumetrové zdi přímo na ulici Husovu), mu celá situace naopak přijde natolik směšná, že namísto šoku, ve kterém se údajně nacházel bezprostředně před tím, celou událost přehrává svědku K., který ho tímto svým jednáním pobavil. Obžalovaný tedy dle svého vyjádření nejprve v šoku „zamrzl“ v pozici, která se svědku S. jevila jako výsledek strčení do poškozeného, poté běží jako o život k hotelu. Tam ale už celou věc považuje za

legraci a má potřebu K. předvádět jeho vlastní útok na poškozeného, ačkoli jej chvíli předtím velmi šokoval. U toho se obžalovaný viditelně směje. Sám obžalovaný přitom ve své výpovědi ohledně strčení poškozeného A. uvádí, že „přišlo to, co si pamatuje do dnešního dne“, že „stál jako opařený“. Za těchto okolností se interpretace videozáznamu pořízeného hotelovou kamerou soudu nejvíce jako věrohodná. Svědčí spíše o tom, že se jednání dopustil právě sám obžalovaný a svědek S. jej zachytil v pozici bezprostředně po shození poškozeného, kdy se ještě nestačil narovnat a nikoli v pozici „zamrznutého v šoku“. Byť je právo nevypovídat základním právem každého obžalovaného, je nutno se pozastavit i nad skutečností, proč obžalovaný nepopisoval událost „popravdě“ již od prvotního kontaktu s policií. Zejména poté, co proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro zvláště závažný zločin vraždy s trestní sazbou od 10 do 18 let, nevidí soud žádný logický ani rozumný důvod k tomu, aby svého bratrance kryl svým mlčením přesně do chvíle, kdy bude spisový materiál obsahovat všechny zásadní svědecké výpovědi a až poté se rozhodne hovořit „pravdu“. Za situace, kdy měl obžalovaný těsně před svatbou, bylo v jeho zájmu s policií spolupracovat od samého začátku, kdy mu nic nebránilo v tom, aby uváděl pravdu už od prvního kontaktu s policií. Pokud by se A.K. uvedeného skutku skutečně dopustil, obžalovaný by takový postup snadno obhájil nejen před celou rodinou, ale i před svým svědomím. Soud se zabýval i motivem jednání obžalovaného. Ten prožíval svůj velký den, v jehož rámci byl středem pozornosti. Potkával celou řadu lidí, se kterými navazoval kontakt, dívky se mu podepisovaly na tělo, připíjel si s neznámými lidmi. Jediný, kdy nesdílel jeho veselí a nevěnoval mu dostatečnou pozornost byl právě poškozený. Ten rozvěrně naladěnému obžalovanému opakovaně naznačil, ať je zticha a nereagoval na jeho vtipy. Obžalovaný situaci vnímal tak, že poškozeného jejich přítomnost obtěžuje. Mohlo se toho dne jednat o první negativní reakci na vtipného a šťastně slavícího obžalovaného. Když nezískal pozornost ani na výhrůžkou zabitím, zareagoval násilím.

24. Soud důkazní situaci považoval za ustálenou, a tudíž zamítl návrhy na doplnění dokazování v podobě psychologického a psychiatrického vyšetření A. K. Soud nadto k navrhanému vyšetření na detektoru lži konstatuje, že se nejedná o etablovanou a průkaznou metodu trestního řízení. Nepřistoupil na konfrontaci mezi obžalovaným a svědkem K., neboť ta by připadala v úvahu pouze v situaci, pokud by každý z nich popisoval událost opačně. Nepovažoval ani za nutné vypátrat osobu v černém oděvu, která je vidět na záznamu vstupní kamery hotelu. Ohledně zbývajících svědeckých výpovědí kamarádů obžalovaného soud konstatuje, že minimálně A.V. nehovoří pravdu ohledně toho, že situaci na místě činu vnímal jako žert ze strany mladého páru a nevěřil, že ke shození došlo. Podle svědků S. a H. se totiž bezprostředně po činu nahlédnutím přes hranu přesvědčil o hloubce hradeb v daném místě a poté se dal na útěk za obžalovanými. Co se týče A. K., lze připustit, že si vlastní událost nepamatuje a má takzvané „okno“. Bezprostředně po činu mu byla v rámci dechové zkoušky totiž naměřena druhá nejvyšší hodnota alkoholu ze skupiny. Na tomto místě soud podotýká, že zatímco tzv. „okno“ svědka B. (budoucího švagra obžalovaného) obhajoba nechává bez povšimnutí, „okno“ svědka K., kterému bylo naměřeno o pouhých 0,02 ‰ méně než B., naopak považuje za projev lživé výpovědi. V tom kontextu potom navrhuje svědka K. dokonce znalecky vyšetřit, zatímco u svědka B., který měl navíc svědka K. ovlivňovat ve prospěch obžalovaného, se nad tímto faktem vůbec nepozastavuje. Svědek K. však podle výpovědi poškozeného nemusel ani vlastní strčení vidět, neboť byl na odchodu z místa činu. Lze i připustit, že si událost kvůli požitému alkoholu nepamatuje, neboť stejné „okno“ má i stejně podnapilý svědek B. Není však úkolem soudu zjišťovat, do jaké míry jsou tomuto svědkovi známy rozhodné skutečnosti za situace, kdy má k dispozici dostatek usvědčujících důkazů proti obžalovanému. I údajné nervózní chování svědka po činu a přerušení kontaktu s rodinou obžalovaného, může vypovídat o logickém tlaku, který svědek pocítuje v souvislosti s danou situací vůči vlastní osobě. Tím spíš, že jej část rodiny přemlouvala, aby věc vzal na sebe. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že před soudem svědci B. a V. začali nově popisovat projevy divného chování svědka K. po činu, zatímco v přípravném řízení se o tomto

ani jeden nezmiňoval. Jelikož se jedná o budoucí švagry obžalovaného, je tato nová výpověď v neprospěch K. pravděpodobně součástí plánu na záchranu obžalovaného před odsouzením. Ohledně svědka V. lze současně konstatovat, že minimálně ohledně událostí na místě činu nehovoří pravdu, jeho věrohodnost je tudíž snížena i tímto faktem. Co se týče možné barvosleposti poškozeného, ta byla vyloučena předloženým lékařským potvrzením. Navíc rozestavení a chování obžalovaného a svědka K. poškozený popisuje ve shodě s nezávislými svědky S. a H.

Právní kvalifikace

25. Obžalovaný shodil poškozeného z hradební zdi do hloubky 6,15 m, kdy jen shodou šťastných náhod (které obžalovaný nemohl nikterak ovlivnit), nedošlo k usmrcení poškozeného. Naplnil tak po objektivní i subjektivní stránce všechny zákonné znaky zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, a to ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť k následku v podobě usmrcení poškozeného nedošlo. Jak již bylo podrobně rozebráno výše, obžalovanému musely být v základních parametrech známy výškové poměry místa, ze kterého poškozeného shodil. Na situaci, že poškozený sedí na potenciálně nebezpečném místě (právě kvůli vyvýšené poloze), ostatně reagoval obžalovaný výzvou v anglickém jazyce ať neskáče, že to nestojí za to, i závěrečnou pohrůžkou v anglickém jazyce v překladu „já tě zabiju!“. Jednání obžalovaného vycházelo z momentálního rozladění způsobeného nedostatečnou pozorností, kterou poškozený obžalovanému věnoval a negativní odezvou poškozeného na snahu obžalovaného s ním navázat konverzaci. S ohledem na předchozí varování ze strany obžalovaného, že poškozeného zabije (které zůstalo bez reakce), je možno zcela bezpečně usoudit na jeho srozumění s případným následkem, který žduchnutí z vysoké hradební zdi může způsobit. Obžalovaný se tedy jednání dopustil ve formě nepřímého úmyslu ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Svým jednáním hrubým způsobem porušil důležitý zájem společnosti na ochraně nedotknutelnosti života a zdraví osob a jeho jednání dosahuje požadovaného stupně společenské škodlivosti ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku, tedy nepřipadá v úvahu uplatnění jeho odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Obžalovaný byl s ohledem na svůj věk i duševní stav v době trestné činnosti plně trestně odpovědný, neboť ovlivnění alkoholem nehrálo podle znaleckého posudku žádnou zásadní roli na obě jeho předpokladové schopnosti.

Úvahy o druhu a výši trestu

26. Při úvahách o druhu a výši trestu hodnotil soud veškeré zákonné skutečnosti uvedené v § 39 trestního zákoníku, včetně polehčujících a přitěžujících okolností (§ 41, 42 trestního zákoníku). Hodnotil povahu a závažnost trestné činnosti, kdy se jedná o mimořádně závažné jednání zasahující tělesnou integritu a zdraví jiné osoby, která byla jednáním obžalovaného bezprostředně ohrožena na životě. Přihlédl k osobním, rodinným a majetkovým poměrům obžalovaného, kdy zjistil, že před vzetím do vazby pracoval na pozici manažera s čistým příjmem 2 500 – 3 000 euro. Má vysokoškolské vzdělání. Z předchozího vztahu má jednu dceru, měl krátce před svatbou. Není proti němu vedeno žádné jiné trestní stíhání, a to jak na území České tak na území Slovenské republiky. Možnost nápravy obžalovaného považuje soud za bezesporu dobrou, a to i s ohledem na záruky, které za něj byly učiněny v rámci vazebního řízení. Soud zvažoval i zcela ojedinělé okolnosti projednávané věci. Je nutno vzít v potaz, že drtivě většině násilných trestných činů předchází konflikt pachatele s budoucí obětí. Prvotní konflikt v mnohých případech činí jednání pachatele „pochopitelným“, neboť ten mohl být chováním poškozeného rozrušen, mohl se mu nepřiměřeně bránit či se mu mstít a podobně. Nyní v projednávaném případě se však jednalo o zcela bezprecedentní a nepochopitelný projev pohrdání jinou lidskou bytostí, který byl vyvolán pouhou neochotou

poškozeného reagovat dostatečně pozitivně na dotěrného obžalovaného, neboť si dovolil naznačit mu, ať jej neobtěžuje při telefonickém hovoru. Je nutno vzít v potaz, že obžalovaný se nenacházel ve stavu významnější opilosti (např. teprve při ovlivnění nad hodnotu jedné promile je trestné řídit motorové vozidlo po předchozím požití alkoholu). O to více je jeho jednání alarmující a svědčí o jeho agresivních sklonech a přezíravému postoji k druhým lidem. Byť je právem každého obviněného hájit se v rámci trestního řízení způsobem, který uzná za vhodné, je každý obviněný současně poučován o tom, že v rámci svojí výpovědi nesmí nikoho křivě obvinít. O absolutní absenci sebereflexe obžalovaného svědčí obhajoba, kterou v trestním řízení zvolil, kdy z pokusu vraždy obviňuje svého bratrance. Pokud obžalovaný v rámci trestního řízení projevil lítost, logicky se nejednalo o lítost upřímnou ve smyslu trestního zákoníku, neboť tuto může projevit pouze pachatel, který trestnou činnost nepopírá (nebo dokonce nespádá na jinou osobu). Proto jedinou a osamocenou polehčující okolnost na straně obžalovaného spatřuje soud v jeho řádném dosavadním způsobu života. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody v sazbě ustanovení § 140 odstavec 1 trestního zákoníku, která činí od 10 do 18 roků odnětí svobody. Obžalovaný v rozvržené náladě nejprve obtěžoval poškozeného, který si nepřál být rušen při telefonování a po krátké marné snaze upoutat jeho pozornost, se jej ze zcela malicherné pohnutky kvůli uražené ješitnosti pokusil zabít. Tímto svým jednáním především změnil život mladému studentovi, který byl do té doby zvyklý cestovat a důvěřovat lidem, které na cestách potkával a který vedl všeobecně aktivní život. V důsledku jednání obžalovaného byl po významnou dobu upoután na lůžko a doposud není schopen zapojit se do běžného způsobu života. Nejen, že zatím není schopen vést plnohodnotný život, ale trpí i bolestmi a významnými psychickými obtížemi. Jednání obžalovaného výrazným způsobem zasáhlo i rodiče poškozeného, kteří sledovali trestnou činnost obžalovaného „v přímém přenosu“, kdy nejprve slyšeli pohružku obžalovaného, že zabije jejich syna, následně slyšeli zvuky pádu a hovor se přerušil. Také rodiče poškozeného (zejména matka) jsou odkázáni na odbornou pomoc kvůli psychickým potížím. Za dané situace soud konstatuje, že na straně obžalovaného neshledal žádné zákonné podmínky pro to, aby mu trest mohl být ukládán pod zákonnou trestní sazbu. Byť je projednávaná trestná činnost zcela zjevně ojedinělým vybočením z doposud řádného života obžalovaného, nemohl mu být ukládán ani trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Proti takovému postupu hovoří zejména okolnosti případu a postoj obžalovaného ke spáchané trestné činnosti. Po zvážení všech shora naznačených skutečností soud dospěl k závěru, že při zohlednění následků, které obžalovaný svým jednáním způsobil (a na druhé straně jeho dobrých předpokladů k nápravě), mu bylo možno uložit trest blíže samé spodní hranici citované trestní sazby v konkrétní míře 10,5 roku. V souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařadil soud obžalovaného pro výkon uloženého trestu do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť mu byl za zvlášť závažný zločin uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let.

Odůvodnění výroku o náhradě škody.

27. K trestnímu řízení se řádně a včas připojili poškození T.P., jeho matka A.P., otec S.P. a bratr poškozeného Y. P. Především soud konstatuje, že částky, které poškození zdokladovali jako škodu na majetku, se těmto rozhodl přiznat v měně, ve které byly vynaloženy. Jak poškozený, tak obžalovaný totiž žijí ve státech, kde se jako platidlo používá měna euro. Soud tedy neshledal rozumného důvodu, aby každou položku vyčíslenou v měně euro přepočítával na české koruny podle kurzu České národní banky ke dni, ve kterém byly vynaloženy. Tam, kde poškození účtovali škodu vzniklou jim v českých korunách, rozhodl soud o náhradě škody v této měně. Co se týče uplatněné nemajetkové újmy všech jmenovaných poškozených v podobě způsobených duševních útrap ve smyslu § 2956 občanského zákoníku, konstatuje soud následující. Je nutno si uvědomit, že adhezní řízení je svojí povahou řízení o nárocích uplatněných podle občanského práva a v rámci trestního řízení je o takových nárocích možno

rozhodnout pouze za situace, kdy tak lze učinit bez toho, aby ve věci bylo prováděno obsáhlejší dokazování. Pokud by poškození svoje nároky na nemajetkovou újmu uplatnili v rámci občanskoprávního řízení, je nepochybné, že se civilní soud nespokojí toliko s listinnými důkazy, ale jednotlivé poškozené k jejich nároku přinejmenším vyslechne (pokud nedospěje k nezbytnosti dalšího dokazování v podobě například znaleckého posudku). Všichni vyjmenovaní poškození jsou občané cizího státu, kdy výpovědi T.P., A.P. a S. P. bylo možno v rámci dokazování o vině a trestu přecítst. Jelikož se jedná o vazební řízení, které je nutno konat s nejvyšší mírou urychlení, je zřejmé, že je nad rámec tohoto trestního řízení k němu jednotlivé poškozené předvolat a provádět s nimi dokazování ohledně utrpené nemajetkové újmy. Takový postup by byl nejen v rozporu se zásadou rychlosti a efektivnosti trestního řízení, ale byl by i v rozporu s požadavky poškozených na šetření jejich osobností (viz s tím související skrytí jejich osobních údajů před obžalovaným). Uplatněnou nemajetkovou újmu v podobě vytrpěných duševních útrap jim tedy nebylo možno přiznat. Podle § 2951 odst. 1 občanského zákoníku škoda se nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Podle § 2952 věta první občanského zákoníku hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Soud přezkoumal uplatněné nároky poškozených v podobě vyčíslené škody a dospěl k následujícímu závěru.

28. T.P. přiznal veškerou škodu vyčíslenou na č.l. 745 s výjimkou opravy hodinek, neboť z účtu lze dovodit, že na opravu jeho pánských hodinek bylo zapláceno 6 EUR (zbývající částka je za opravu dámských hodinek). Za opravu hodinek mu tedy bylo přiznáno toliko 6 EUR. Ze škody vyčíslené v tabulce na č.l. 818 soud poškozenému nepřiznal částku ze dne 22. 9. 2023 vynaloženou na znalečné, dále částku z 1.11.2023 vynaloženou na prvotní právní poradenství, neboť tyto je nutno považovat za náklady vzniklé poškozenému ve smyslu ustanovení § 154 trestního řádu, o kterých lze rozhodnout až po právní moci rozsudku. Dále T.P. nebyl přiznán poplatek za studium ze dne 14. 8. 2023, neboť by bylo nutno vést další dokazování v tom smyslu, zdali poškozenému tento celý poplatek za studium propadne, či bude započten na příští rok, či dojde k jeho částečnému využití ze strany poškozeného v situaci, kdy tento stihne nastoupit do školy ještě v tomto školním roce. Taktéž nepřiznal částku za nájemné vynaložené za nevyužívaný byt, neboť tuto částku poškozený vynaložil bez ohledu na jednání obžalovaného. Stejně tak nebylo možno přiznat poškozenému položku za náklady spojené s péčí o zdraví, neboť se jedná o náklady, které představují platby, které by rodiče poškozeného platili v případě, pokud by pečovatelskou činnost o něj vykonávala profesionální sociální služba. Je nepochybné, že rodičům poškozeného v důsledku osobní péče o něj nemalé náklady vznikly, tyto však nelze bez dalšího přiznat v podobě částek, které si za péči účtuje profesionální služba. Částky, které jsou takovou službou účtovány, v sobě nepochybně zahrnují i mzdové náklady na zaměstnance, potažmo příspěvek na chod takové organizace. S výjimkou položek, které soud poškozenému T.P. na věcné škodě nepřiznal (a jsou vyjmenovány výše) činí součet majetkové škody bez důvodných pochybností vzniklé tomuto poškozenému částku 6 583,44 EUR a 213 Kč. Soud poškozenému dále přiznal nemajetkovou újmu ve výši 209 028,54 Kč, což je bolestné, ke kterému dospěl soudní znalec MUDr. Michal Zelený. Jelikož ze znaleckého posudku, který předložil zmocněnec poškozeného, vyplývá bolestné v částce o něco vyšší, považuje soud nižší částku bolestného za částku nezpochybnitelnou, o které není nutno vést další dokazování. Do této výše se totiž odhady obou znalců překrývají.
29. Jak již bylo shora naznačeno, matce poškozeného A.P. soud nemohl přiznat nemajetkovou újmu, rozhodoval toliko ohledně vyčíslené majetkové škody. Z položek vyčíslených v tabulce na čísle listu 794 soud poškozené nepřiznal výživné pro syna za období 1.9.2023 – 29.2.2024, neboť ohledně obvyklých cen potravin, energií, mezd a podobně, by bylo nutno vést další dokazování. Zbývající škoda v částce 383,85 EUR a 803 Kč, byla této poškozené přiznána.

30. Otcí poškozeného S.P. přiznal soud ze škody na majetku vyčíslené v tabulce na č.l. 802 všechny uplatněné položky kromě nákladu za překlad ze dne 24.9.2023. I tuto položku lze považovat za náklady poškozeného ve smyslu § 154 trestního řádu a v této fázi trestního řízení o ní není možno rozhodnout. Tomuto poškozenému byla tedy přiznána majetková škoda ve výši 1906,10 EUR a 1624 Kč. K uplatněné škodě na majetku soud považuje za nutné konstatovat, že by nepovažoval za spravedlivé přezkoumávat, zda výlohy na speciální nábytek pro zraněného poškozeného a další zdravotní pomůcky byly přiměřené cenám obvyklým ve vlasti poškozeného. Je nepochybné, že uvedené náklady vznikly v přímé příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a vzniklým následkem a bylo by v rozporu s dobrými mravy, pokud by soud uplatněné položky podroboval podrobnějšímu přezkumu v tom smyslu, zda uvedené věci či služby nebylo možno pořídit levněji. Toto lze vztáhnout i na náklady vyčíslené za stěhování poškozeného v důsledku nutné osobní péče ze strany jeho rodičů v místě jejich bydliště.
31. Poškozené T.P., A.P. a S.P. pak dle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal se zbytkem jejich nároku na náhradu škody na řízení věcech občanskoprávních, neboť nebyli v adhezním řízení úspěšní v plném rozsahu.
32. Ohledně bratra poškozeného. Y.P. nemohl soud o náhradě škody rozhodnout, neboť ve spisu absentuje jakýkoliv důkaz o příbuzenském vztahu mezi obžalovaným a touto osobou. Byť tento poměr vyplývá z tvrzení samotného poškozeného, je logické, že i v rámci občanskoprávního řízení by musel bratr poškozeného svůj příbuzenský vztah k němu prokázat přinejmenším předložením rodného listu. Zatímco příbuzenský vztah mezi poškozeným a jeho rodiči byl ověřen orgány činnými v přípravném řízení, tvrzený příbuzenský vztah mezi Y.P. a poškozeným T.P. k okamžiku rozhodování soudu o náhradě škody takto doložen nebyl. Ve smyslu § 229 odst. 1 trestního řádu byl proto soud nucen Y.P. odkázat s celým jeho nárokem na náhradu škody na řízení o věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost ve výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení opisu rozsudku také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Proti rozsudku, kterým soud schválil dohodu o vině a trestu, lze podat odvolání pouze v případě, že takový rozsudek není v souladu s dohodou o vině a trestu, jejíž schválení státní zástupce soudu navrhl.

Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí (§ 2 odst. 1 zák. č. 59/2017 Sb.).

Brno 11. dubna 2024

Mgr. Martin Vrbík, v.r.
předseda senátu